

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

DECEMBER 9, 1966 — No. 778 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Van kwaad tot erger

De Canadian Broadcasting Corporation is een publiek orgaan, dat bekostigd wordt uit de belastingen. Met andere woorden, het is een onderneming van alle inwoners van Canada. Wat dus ten gehore wordt gebracht of als T.V.-programma wordt gepresenteerd, mag dus als iets van ons allen worden beschouwd, iets dat het Canadese volk ten gehore brengt of te zien geeft.

Dit is een moeilijke en tevens een zeer veelzijdige opgave, die open staat voor lof en voor kritiek.

Nu bracht de CBC kortgeleden een T.V.-programma, dat terecht fel is bekritiseerd. Dit program "This Hour has Seven Days" werd dan ook onder de pressie der kritiek stopgezet. Maar nu heeft de CBC in plaats daarvan een program gebracht onder de titel "Sunday", hetwelk nog veel onsmakelijker en nog meer aanvechtbaar is, om geen sterker woord te gebruiken.

De kritiek, die van verschillende zijden is losgekomen, geeft er blijk van dat het Canadese volk toch nog weet te onderscheiden. Van alle kanten kwamen de klachten. In ondubbelzinnige bewoordingen gaf men te kennen, dat men dit programma afwijst. Het is zelfs in de House of Commons geweest, maar de regering heeft slechts een zwakke verdediging gebracht. Men heeft de klachten verwezen naar de leider van de CBC. Deze, op zijn beurt, heeft er zich met een Jantje van Leiden afgemaakt.

Maar het heeft de kritiek niet verstomd. Men blijft er op hameren, dat dit programma teruggenomen zal worden. Wij zijn benieuwd of de CBC hieraan gehoor zal geven.

Intussen blijkt wel, dat de bestaande toestand moeilijk gehandhaafd kan blijven. Als er dan, om welke reden ook, geen voor-censuur kan plaats vinden, dan moet men wel heel zeker zijn dat de programma leiding in dergelijke goede handen is, dat de nationale programma's inderdaad een vertolking zijn van wat er onder het Canadese volk leeft. En dat is gelukkig beter, dan wat het programma "Sunday" te aanschouwen geeft.

Vuurpauze

De Verenigde Staten van Amerika en de Noord-Vietnamezen zijn overeengekomen, dat er niet gevuurd zal worden gedurende het Kerstfeest en in februari, wanneer de Vietnamezen hun nieuwjaar vieren. Dit wil natuurlijk nog niet zeggen, dat het oorlogsbedrijf wordt stopgezet. Beide partijen zullen stellig de stilte benutten om hun voorraden op peil te brengen. Maar voor de buitenwereld zal het in elk geval een vuurpauze zijn.

Eigenlijk geeft zo'n pauze weinig reden tot voldoening.

Beide partijen erkennen elkaars gevoelens, om niet te spreken van religie. Voor een paar dagen althans. Maar dan barst de hel weer los. De twee keer vier dagen zijn gauw vergeten als eenmaal de oorlogskoorts weer laait.

De oorlog in het Verre Oosten treft ons eigenlijk niet zo, tenzij wij daar een zoon of een ander familielid hebben. Maar overigens leven wij er wat overheen. Wij lezen de berichten van dit front lang niet altijd meer.

Maar het is verschrikkelijk. En het is zeer ingrijpend. Onze plaatselijke schoolactie of onze christelijke vakbeweging of onze pogingen voor christelijk hoger onderwijs nemen ons doorgaans meer in beslag. De tegenstand die wij daarbij ontmoeten prikkelt ons slechts tot groter élan. Maar de oorlog in Vietnam?

Niettemin heeft deze oorlog de wereld praktisch in tweeën gesplitst: vóór of tegen communisme. En hoe het zal aflopen weet niemand. Die twee keer vier dagen brengen de oplossing niet. Na de rust staan de partijen precies weer tegenover elkaar als daarvoor.

Kan daar nu niets aan gedaan worden? Zeker, Jezus heeft het ons voorspeld, dat "koninkrijk tegen koninkrijk" zou opstaan, maar stel nu eens, dat de christenheid over de gehele wereld zich zou verenigen in gebed voor het einde van de oorlog in Vietnam? Zou dit het vuren niet permanent kunnen staken?

Het zou zeker kunnen, maar het kwaad zou in zijn wortel niet zijn aangetast. Want wat in Vietnam in het groot gebeurt, gebeurt in het klein in mijn leven. Ook al zou de oorlog in Vietnam morgen ophouden, dan komt er binnenkort toch weer een andere. Dat komt doordat wij mensen tegenover elkaar staan in plaats van naast elkaar. Alle geroep om vrede en naastenliefde neemt die tegenstelling niet weg. Want zulk een herstel van het leven is alleen te verwachten van de genade van de Heiland. Ik blijf tegenover mijn naaste staan in plaats van naast hem, tenzij Jezus Christus die tegenstelling wegneemt. En werkgevers en werknemers blijven tegenover elkaar staan, tenzij zij door de genade van Jezus Christus naast elkaar worden gezet. Alle pogen, dat niet van die genade uitgaat is tot mislukken gedoemd. Dat geldt eveneens voor Vietnam.

De menselijke verhoudingen worden niet gered door marsen of parades, door vuurpauzes of injuncties, maar alleen door de genade van de Zoon van God, wiens geboorte wij straks weer herdenken.

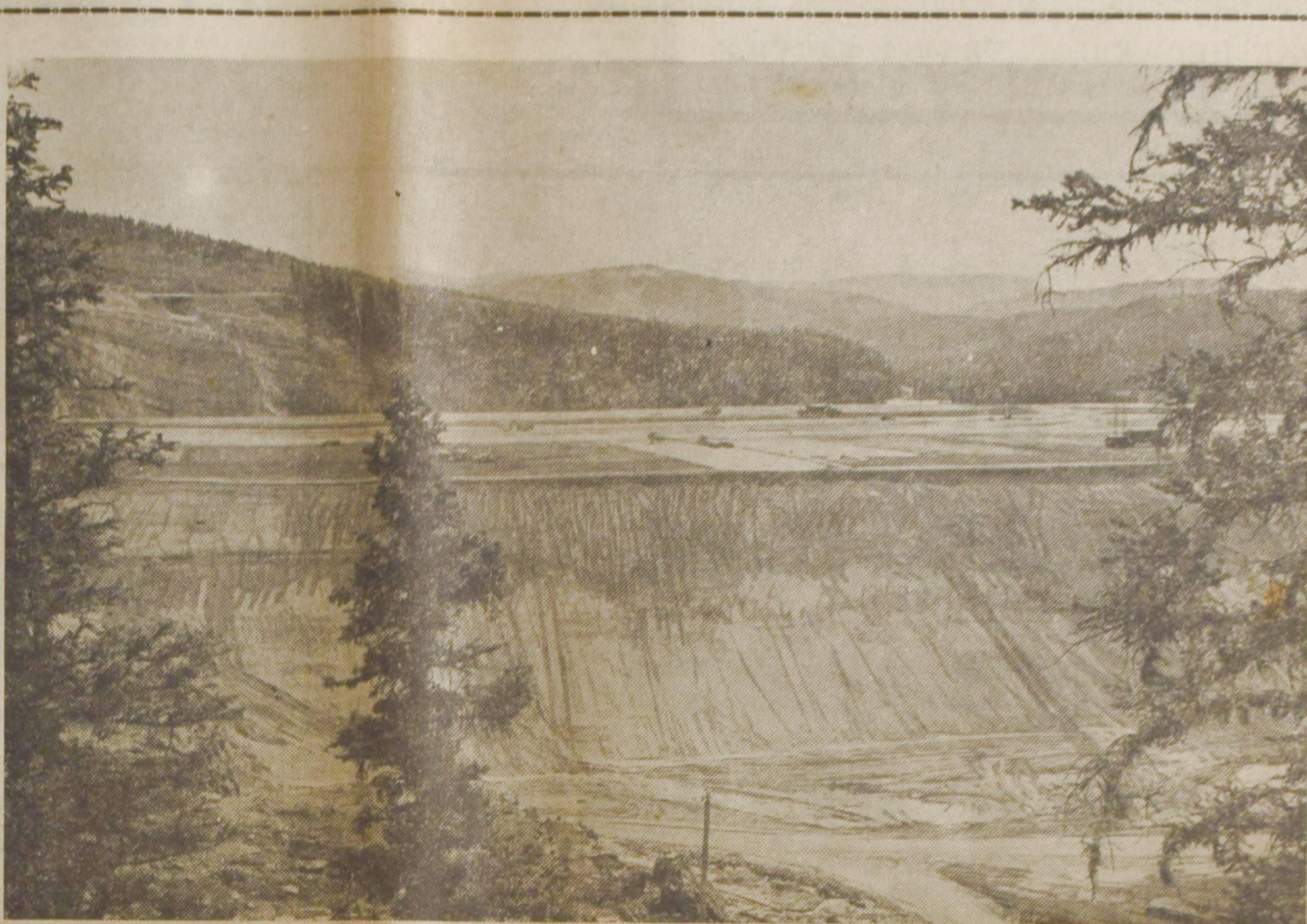
Werpen wij ons daar geheel op en is deze genade ons leven en de impuls voor onze acties?

Even naar het oude vaderland bellen . . .

Het is toch altijd weer een heel evenement om een paar minuten met je familie aan de overzijde van de oceaan te praten. Je zou in de meeste gevallen niet zeggen dat je met iemand praat zo'n 2000 mijl van je vandaan.

De meesten van ons zullen echter wel wat tegen het *aanvragen* van zo'n telefoongesprek opzien. Zon'n juffrouw aan de andere kant van de lijn verstaat je soms niet al te goed vanwege de 'Dutch broke'. Nu, daarmee zult u in de nabije toekomst geen moeilijkheden meer hebben, want men is druk bezig om de werelddelen van een bepaald kengetal te voorzien, zodat men zelf de aansluiting tot stand kan brengen. Natuurlijk moet U een heel lijstje met cijfers afwerken, alvorens u de juiste aansluiting krijgt. Het zal waarschijnlijk op zo'n nummer van 16 cijfers komen!

U zult dus eerst het nummer duidelijk op een papiertje moeten schrijven voordat u begint te draaien, wilt u de kluts halverwege niet kwijt raken.

DE PORTAGE MOUNTAIN DAM — In het Noorden van British Columbia wordt gewerkt aan het bouwen van een dam, 1¼ mijl lang, 600 'feet' hoog en 1½ mijl breed, waarachter zich na voltooiing een waterbasin zal uitstrekken die na 7 jaar zal zijn gevuld met 62 miljoen 'acre-feet' water langs een kustlijn van 1,000 mijl. (Zie artikel op pagina 8)

ZUID-AMERIKA

Een vulkaan die op uitbarsten staat

1

DE MAATSCHAPPELIJKE VERHOUDINGEN

Zuid-Amerika: een land van dictators en revoluties, zult u waarschijnlijk zeggen. U hebt gelijk. Het rommelt herhaaldelijk in Zuid-Amerika en de ene president is nog maar pas gekozen of een andere staat reeds klaar om hem het land uit te jagen en daarna zelf het presidentschap over te nemen.

Hebt u er wel eens over nagedacht wat de OORZAAK hiervan is? Sommigen antwoorden misschien: "Die lui zijn nogal heetgebakerd. Het klimaat maakt hen zo."

Het is waar dat de gemiddelde temperaturen in Zuid-Amerika aanmerkelijk hoger liggen dan in Europa. Dit neemt echter niet weg, dat in Zuid-Amerika (4,500 mijl van noord naar zuid en bijna 3.000 mijl van oost naar west, dus ongeveer tweemaal zo groot als Amerika en Canada tezamen), verschillen in het klimaat zijn. In Brazilië, Argentinië en Chili kan het behoorlijk fris zijn. Het is trouwens onjuist om het politieke klimaat van een land zonder meer gelijk te stellen met de weersgesteldheid. Men heeft dit vroeger wel gedaan, maar deze theorie is toch onjuist.

Een van de voornaamste oorzaken van de voortdurende onlusten in Zuid-Amerika is de sociale struktuur van de Zuid-Amerikaanse maatschappij. Deze struktuur wordt in de hand gewerkt door het land (de bergen), de weersgesteldheid (veel regen), de regeringsvorm (hacienda, Caudillos, president, het leger) en de bevolking (Indianen, Negers, Europeanen, enz.).

Gebrek aan eenheid

Een democratische regeringsvorm, zoals wij die kennen en verkiezen boven een dictatoriale regeringsvorm ook al is de onze ver van volmaakt, kan alleen worden uitgevoerd wanneer er een eenheid is en samenwerking bestaat tussen de verschillende provincies en de gemeentebesturen. Een nationale eenheid, ook al is men het niet in alles met elkaar eens, vormt toch de grondslag voor de democratie.

Een dergelijke eenheid zoekt men in vele Zuid-Amerikaanse landen tevergeefs.

Om slechts één voorbeeld te noemen. Een journalist bracht een bezoek aan enkele geisoleerde dorpen in de Peruviaanse Andes. De helft van deze bewoners hebben nog nooit van Peru, het land waarin ze wonen, gehoord! Laat staan dat ze enig idee hebben van hun regering en president. Aan de andere kant weet de doorsnee Zuid-Amerikaan, die zijn leven lang in de stad heeft gewoond, maar weinig van de erbarmelijke toestanden die zich in de geisoleerde oorden voordoen. Vandaar dat men terecht heeft gezegd dat er in Zuid-Amerika een gebrek aan 'social consciousness' is, dat door de onwetendheid natuurlijk nog wordt verergerd. Het spreekwoord geldt ook hier: onbekend maakt onbemind.

De vele gehuchten zijn eigenlijk kleine op zich zelf staande eilandjes, zonder onderling verkeer. Ieder dorp is trots op eigen traditie en gewoonten. Trouwens verkeer is bijna onmogelijk, want vele van deze dorpen liggen in bergachtige delen of zijn omringd door moerassige oorden. Wegen zijn er onvoldoende. In geheel Zuid-Amerika vindt men minder mijlen 'highways' dan in Frankrijk alleen! De dorpen zijn dus op zichzelf aangewezen en moeten als een gemeenschap zien om aan hun kostje te komen.

Deze isolatie werkt het ontstaan van vele dialecten in de hand (in Mexico b.v. 90), zodat men elkaar niet verstaat. Denkt eens in wat een moeilijkheden dit oplevert bij het geven van onderwijs. Het onderwijs laat dan ook nog veel te wensen over. Sommige kinderen gaan misschien voor een jaar naar school, maar de opgedane kennis is onvoldoende om er een moderne maatschappij mee op te bouwen.

Bovendien vindt men in Zuid-Amerika verschillende rassen, waarvan de grootste de West-Indier en de negers vormen. De onderlinge verhouding verschilt van die wij kennen in de zuidelijke staten in Amerika en Zuid-Afrika. Er is geen sprake van apartheidspolitiek, maar ieder ras heeft zijn eigen plaats in de maatschappij en daarin wil men liever geen verandering brengen. De neger vindt zich toch altijd nog een treedje hoger op de maatschappelijke ladder dan de West-Indiër.

De blanke staat natuurlijk nog hoger. Zo is het altijd geweest en tot op heden komt daarin geen drastische verandering. Hoe zal men in een dergelijke maatschappij ooit een democratische regering kunnen opbouwen, zolang deze maatschappelijke verhoudingen blijven voortbestaan? Hoe zullen de Indiers en de negers b.v. ooit gezag als president kunnen uitoefenen wanneer zij door de meerderheid van de bevolking voor een mindere soort staatsburger worden aangezien.

De plaatselijke regering

In het tweede artikel zullen we uitvoeriger ingaan op de situatie van de landsregering, maar in dit artikel moeten we iets vertellen over de plaatselijke regering, vooral omdat die de isolatie mede in de hand werkt.

Zoals gezegd vindt men tot op heden veel kleine gemeenschappen in Zuid-Amerika, zoals b.v. de haciendas. Dit is een wereldje op zichzelf, dat onder 'bescherming' staat van één persoon, die hacendado genoemd wordt. Men zou het kunnen vergelijken met het middeleeuwse systeem toen de adel, die in het kasteel woonde, de belangen van het omliggende land en haar burgers behartigde.

Men maakt er van alles. Kleren, sandalen, landbouwgereedschappen, enz. De hacienda beschikt over een gemeenschappelijke winkel, waar men wat kan 'kopen' dat men zelf niet kan fabriceren. Als prijs moet men enkele uren arbeid verrichten. De baas woont op het landgoed en beheert het land. In vele gevallen is hij meer dan een 'beschermheer,. Hij heeft menigmaal dictatoriale neigingen en wordt door de peons (zijn knechten) met eerbied behandeld, hetzij vrijwillig, hetzij gedwongen. In deze hacienda wonen de mensen te samen.

(Vervolg op pag. 2)

In dit nummer

Zuid-Amerika

(Vervolg van pag. 1)

Alles wat zij bezitten is gezamelijk bezit. Ze zullen er dan ook niet gauw tussen uitknijpen. Hoe zouden ze zich kunnen redden zonder geld en zonder de bescherming van hun familie en vrienden? Vervoersmiddelen hebben ze niet en de wegen zijn vaak slecht.

In deze gemeenschappen is men volkomen op zich zelf gericht. Nationale belangen spelen hier geen rol. Over handel drijven denkt men niet. Zolang men over voldoende levensonderhoud beschikt is men tevreden. Het land heeft voor haar economische ontwikkeling aan dergelijke instellingen niets, want er wordt niet gehandeld. Het nationaliteitsgevoel wordt volkomen verdrongen door het eigen belang van de hacienda.

De centrale regering stelt trouwens ook weinig belang in deze gemeenschappen. Veel kinderen van de hacendado gaan naar de stad om er te studeren. Na hun studie komen verscheidenen van hen met de politiek in aanraking, maar de meesten voelen weinig voor een verandering in de maatschappelijke structuur. Zij zijn zo gewoon geraakt aan de bestaande toestanden thuis. Anderen worden echter door hun studie in aanraking gebracht met voor hen tot dusver vreemde ideeën, soms communistische of socialistische ideeen. Castro is hun held. Zullen zij de maatschappelijke verhoudingen veranderen, of zal het volk (de bevolkingsaanwas is zeer groot), veelal arm en onderdrukt, op revolutionaire wijze een einde maken aan het bestaande stelsel?

De dorpen en steden

Naast de gemeenschappen zijn er de dorpen. De priester, de politie en de onderwijzer ontvangen misschien het dagblad. Het wereldje van de rest van de dorpsgenoten beperkt zich tot het wel en wee van het dorp. Lezen kunnen de meesten toch niet.

Het leven kabbelt wel rustig voort. Men haast zich niet.

Daarnaast vindt men de steden, waarvan zeer grote. Hier klopt eigenlijk het hart van de natie. Hier worden de zaken van het land bedisseld. De mensen van de dorpen en de haciendas nemen hiervan geen notitie. Ze krijgen er de kans ook niet voor. Behalve Brazilië, Colombia en Equador, hebben de meeste Zuid-Amerikaanse landen maar één wereldstad, dat de eigenlijke natie is. Het verschil tussen het leven in deze steden en de kleine dorpen en haciendas is onvoorstelbaar groot. Vooral uiterlijk, want in de grote stad wordt ook veel armoede geleden. Daar zijn de vroegere dorpsbewoners heen getrokken om op de fabriek te werken en rijk te worden. Het werd veelal een hele ontnuchtering, want de werkeloosheid is vaak te groot. Naast die armoede vindt men rijkdom. Imponerende gebouwen en prachtige, moderne winkelpanden.

Voor de toerist is het indrukwekkend, maar in werkelijkheid trachten de Zuid-Amerikanen hier dan de sociale mistoestanden van de Zuid-Amerikaanse landen te bedekken. Dit kan zo niet blijven. Zal de verandering zonder bloedvergieten kunnen plaats vinden?

P.T.

LEZERS SCHRIJVEN

"EDUCATIONAL CREED"

Geachte Editor,

Mag ik een klein plaatsje in uw blad? 'k Heb pas het artikel van Rev. Van Dooren gelezen in het nummer van Nov. 18 aangaande "The Educational Creed". Rev. Van Dooren slaat op hetzelfde aambeeld als mijn geachte neef Rev. Cecil Tuininga van Telkwa, B.C. We hameren maar we komen niet bij elkaar. Is daar nu geen oplossing voor?

What about leaving the Church have its Creed, and let our organizations have its By-laws (reglementen). Wat komt het erop aan wat voor naam het kind draagt. Is het onmogelijk om elkander te vinden langs deze weg? We zouden zodoende Rev. Van Dooren zijn verdriet wegnemen, en Rev. Tuininga zijn bezwaren, en dan verder als broeders samenwerken tot opbouw van Gods Koninkrijk.

Clarence Tuininga,
Neerlandia, Alberta.

—

UNION SECURITY

Dear Editor,

It is not my intention to start a fruitless discussion in this paper, but being a close friend of Christian Movement as a whole, I was certainly surprised to find a statement like "Union Security" in Calvinist-Contact.

I do not have any objection against the existence of the C.T.U.C., but I am wondering whether the name Christian, the first C of C.T.U.C. is in place. As I understand, if we use the name Christian for one of our organizations, we also should base all our activities on the Bible, God's Word, which should be clearly defined in the constitution of such an organization.

An organization using the name Christian should bring out the name of Christ by all means in our daily activities, everything we do ought to be to the honour and glory of God, If we make statements like the C.T.U.C. does, we should base, whatever we say, directly on the Word of God, since we speak as a Christian organization. Whatever we say in such an occasion, should be in accordance with the Christian philosophy, if not we are speaking without Christian sense,

The term Union Security, also popular with secular unions, is as far as my Christian point of view is concerned the same thing as compulsary dues check-off.

The reasons given for having "Union Security" is not based on Chrisian principles at all, much rather the Union is speaking, under the name Christian, humanly, which is secular. As example I could use the following sentence, "Because there are workers who would not voluntarily do their share, the Union should have the right to see to it that these people do meet their obligations in order that the workers as a unit may be united." Since when do dues unite workers?

Only the Word of God, the Bible, applied in Christian love can keep your Union united. Nothing else, but this!

Yours truly,
Albert VanderHeide.

T.V. PROGRAM: "SUNDAY"

Dear Sir:

Sunday evening . . . our T.V. set is tuned on CKNX, channel 8, Wingham, one of the C.B.C. network stations, time: between 10 and 11 p.m. The program is "Sunday".

I am not a person who hits the panic-button easily, but what I have seen tonight is shocking, and this is a weak expression.

"Sunday" is a follow-up of the controversial "Seven Days" program . . . only worse. After watching this show the last couple of weeks, I don't think that I am the only person who wonders why public money is spent on a sensation seeking program as this is.

Sex, mockery and blasphemy, with an extra booster in the person of Bishop Pike. How can such a program be allowed?

As members of the Reformed Churches, to whom most of your readers belong, we cannot let this pass silently, something must be done and fast. A publicly owned television network may not and cannot be used to insult God's name and the majority of sincere Christians.

One may argue, that if you don't like a certain show, turn off your T.V. set and do something more useful, but what about all those viewers who have doubt in their minds about church, religion and free love?

We read very much about Christian action in C.C. and other church papers. Most of the time this type of action is limited to the Ref. Churches, if I may mention Chr. School, C.L.A.C., etc. We read many an article on these subjects that in condensed form comes down to: Every phase of life is part of Christ's Kingdom, is under the dominion of Christ, so . . . is labour, the school, and may I add: television.

We have to take action to stop this form of open blasphemy once and for all.

I like to call on all churchmembers, to all our ministers, to stand up and speak up. Talk to your fellow Christians, ministers, please bring up this matter at the first meeting of your local ministerial association, do something, before it is too late.

As members of a Christian church we have an obligation, lest we want to bear the mark of the beast.

Sincerely yours,
J. D. Mast.

ACTIE "SCHOOLSLAG"

Geachte redakteur,

Naar aanleiding van het artikel, "Man, dat laat je niet los!", over het Chr. onderwijs in Indonesia zou ik gaarne de volgende opmerkingen willen maken.

De meesten van onze mensen in Canada zijn bekend met de Nederlandse Actie Schoolslag ten bate voor het Chr. onderwijs over de hele wereld. Deze actie is net achter de rug in Nederland. De doorsnee Nederlander van Reformatorische achtergrond werd geconfronteerd met de feiten van het Chr. onderwijs in alle delen van de wereld. Hij heeft er ook voor geofferd! Dit was een prachtige getuigenis van de warme belangstelling en liefde voor het Chr. onderwijs buiten Nederland van onze broeders en zusters in Christus. Een getuigenis dat ons oproept tot dankbaarheid en blijdschap.

Hoogstwaarschijnlijk zullen de Chr. scholen op het Amerikaanse vasteland ook wat geldelijke fondsen krijgen van deze grote Ned. Schoolslag Actie. Nu is de vraag of het misschien niet beter is om dat deel dat bestemd is voor het Amerikaanse continent ook beschikbaar te stellen voor het Chr. onderwijs in Afrika en Azië.

Als we terugzien naar de ontwikkeling van het Chr. onderwijs in Canada bijvoorbeeld, dan zien we vooral in de laatste tien jaren een grote vooruitgang. Het Chr. onderwijs in Canada en de States is erg gezegend, ondanks de grote moeilijkheden en offers, die er elke dag weer moeten gebracht worden. We zijn er nog lang niet, maar als we onze situatie vergelijken met die in centraal Java, Indonesia, dan mogen we toch wel heel dankbaar zijn, dat God ons de middelen en liefde in 't geloof gegeven heeft in een bijzondere mate. Lang niet voldoende maar toch het begin is. Indonesia, gezien haar economische situatie, heeft het veel moeilijker dan wij. Dit geldt ook voor Nigeria. De financiële draagkracht van de ouders is die landen samen met de hulp van regering en het buitenland is nog niet zo sterk als die van ons. Daarbij komt nog, dat de kerken in Afrika en Azië een grote strijd voeren tegen anti-Christelijke machten binnen hun eigen nationale grenzen.

Laten we het Nederlandse volksgedeelte, dat aan deze Schoolslag Actie naar hartewens deelnam, hartelijk danken voor hun gebeden, belangstelling, liefde, en offers voor het Chr. onderwijs in de wereld van vandaag. Maar laten we hen ook doen weten, dat wij hier op het Amerikaanse vasteland, ondanks de vele moeilijkheden ook op het gebied van financiële aard, toch bijzonder zijn gezegend door onze trouwe Verbondsgod. En dat we graag dat deel van de geldelijke offers dat hoogstwaarschijnlijk voor ons beschikbaar gemaakt wordt, beschikbaar willen stellen aan het Chr. onderwijs in de landen van Afrika en Azië. In het bijzonder daar, waar het het moeilijkst is Christus als Koning uit te dragen op het terrein van 't onderwijs.

Met hartelijk dank voor plaatsing, uw

Aren P. Geisterfer.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION — ABC

Editor: D. Farenhorst.
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Old Message - Different Methods

Some years ago in one of the Dutch church papers the following story was told about a minister who was a part-time Bible teacher in one of the public high schools in Amsterdam. After he covered a few lessons from the first chapters of Genesis, he asked the students to write an essay, summarizing what was previously taught, in order to find out whether the students understood the lessons, since the majority of them never attended a church service nor a Sunday school. The students were allowed to come up to the front in case they forgot some parts of the story. After a while a 13-year-old boy tiptoed to the desk asking the minister, "Where did Adam and Eve live; in Paris or Paradise?"

This incident reveals strikingly the Bible knowledge of the secular man of today. The world of Christian concepts is completely alien to him. Orthodox Christians, therefore, should realize that the vocabulary of the un-churched is not furnished with theological terms, such as justification, grace, lost, born again, etc. with which we are familiar.

Therefore different methods should be employed to convey the message of God to the secular man, since there are still other 'door's open to bring the gospel, which the church never found unlocked before.

Mrs. Margaret Johnston Hess, the wife of Dr. Bartlett L. Hess, pastor of the Ward Memorial Presbyterian Church, Detroit, Michigan, uses a Bible class as a means to bring the gospel to suburban housewives in Detroit. You will find excerpts of her study under our column 'From hither and yon' on page 11.

To read about the large number of women attending these classes is a pleasant surprise. The story of Mrs. Hess will encourage the disheartened evangelism worker among us to look for other means to convey the message of hope to the unbeliever.

Three lessons may be drawn from Mrs. Hess' story.

1. To reach the unchurched we, as members of the church, should meet them in their own environment, wherever that may be. (Bible class, university, factory, business club).

These meeting places may become the 'hall' through which the unchurched will enter the church afterwards.

Some Christians — fortunately their number is decreasing — have claimed that the doors of their church building are wide open on Sunday. Everyone is cordially invited to attend the weekly services. Presumably it is well-meant, but the majority of the unbelievers ignore the invitation, because they are completely estranged from the church. They do not feel at home in the church, because they do not understand the language which is used. They still might like to know, however, whether the church has to offer some substantial solutions for our daily problems. This interest may be a point of contact to lead the unbeliever gradually into the full Truth.

2. Mrs. Hess correctly states, "Perhaps the common denominator of successful women's Bible-class teachers is the ability to make the Bible *practical*. Classes should deal with everyday problems of the home as they relate to the Scripture being studied . . ." Why not employ the method of using everyday life-problems to point to Christ rather than approaching the unbeliever directly with the question: Are you saved? Christ's redemptive work *comprises* our every day life! God's Word deals concretely with our daily problems, but *always* in the light of sin and redemption.

To talk about the message of the Bible with respect to rearing children, marriage, war, etc. avails ourselves of the opportunity to present Christ as the only hope.

Mrs. Hess makes this clear when she writes about using fresh language. She refers in her article how the Bible itself uses vivid language, "so that we can get across the idea that people need the complete life-change that Christ alone can give without saying 'saved, lost,' 'born again,' 'sinner,' every time we get up to speak."

3. Mrs. Hess does not seem to be in a hurry. Her course to study the entire Bible takes eight years! She realizes that conversion does not take place over night in most instances. We cannot apply the advertisement of Bayer aspirin: 'fast, fast, and relief,' to the gospel. The gospel gradually pervades the hearts of men like the leaven. Therefore evangelistic programs should be thoroughly planned. A continual program should be carried out.

Some churches proudly announce the number of neighbourhoods they canvassed, the amount of pamphlets they distributed, etc., but do not ask them to mention the *lasting* results they achieved.

I believe that a lack of missionary zeal among us is *partly* due to the fact that the programs are not carefully organized. Do we expect that our people spend their time by just knocking doors and garnering information, without doing any follow-up york?

In the mission fields abroad long-term programs are arranged, why should not we adopt similar programs at home? For the civilized Canadian knows almost just as little about God and His Word as the pagan does.

P.T.

CIRCUMCISION

by Dr. J. Van Belle

In many of our Canadian hospitals the question of circumcision is brought up routinely every time a baby-boy is born. When the parents refuse to have it done they are met by surprise and sometimes even anger. Why is this? What is so good about circumcision?

In the next few paragraphs I will tell you something about circumcision and try to show you the reasoning behind this procedure.

Normally the skin at the end of the penis is longer than necessary. Circumcision is the cutting away of this foreskin. Usually it is done by your own doctor or by a pediatrician. It is a very simple procedure which takes about 15 minutes to perform. It is often done on the 3rd or 5th day after birth. A simple dressing of vaseline is all that is required until the rawness is gone.

Complications of circumcision do occur, but in the opinion of most doctors are minor in nature and rare. For example: Bleeding could occur. This usually consists out of some oozing — occasionally a blood vessel has to be tied off to control the bleeding. Infections and small ulcers have been reported, but again the incidence is rare and of a minor nature. Complications arising in the uncircumcised however can be very impressive and formidable:

(i) We will start with the most important one: Cancer of the penis. There seems to be a definite relation between the degree of circumcision, cleanliness and cancer of the penis. It is virtually non-existing among Jewish males. Jews have a complete removal of the foreskin and are practically immune to this type of cancer. So far only two cases have been reported in the literature. However in Hindu's, who are not circumcised, 10% of all cancers in men arise from the penis and in China, where circumcision is done rarely the reported percentage is as high as 18.3%. Cancer of the penis is a terrible condition and it seems that it can be effectively prevented by a complete circumcision.

(ii) Phimosis. In this condition the opening of the foreskin has become so narrow, that it is impossible to retract the foreskin over the glans (the head of the penis). The opening may be so small that it becomes difficult to urinate and that this can only be accomplished by straining. In mild forms the foreskin can be retracted with forceps. In the more severe forms a circumcision is needed.

(iii) Paraphimosis. Here the foreskin has been retracted beyond the glans and cannot be replaced. This will compress the circulation to the head of the penis, so that this part becomes bluish and swells up. It could even result in gang-

(Continued on page 11)

THE WORLD AROUND US

ISRAEL'S Flaming Anger

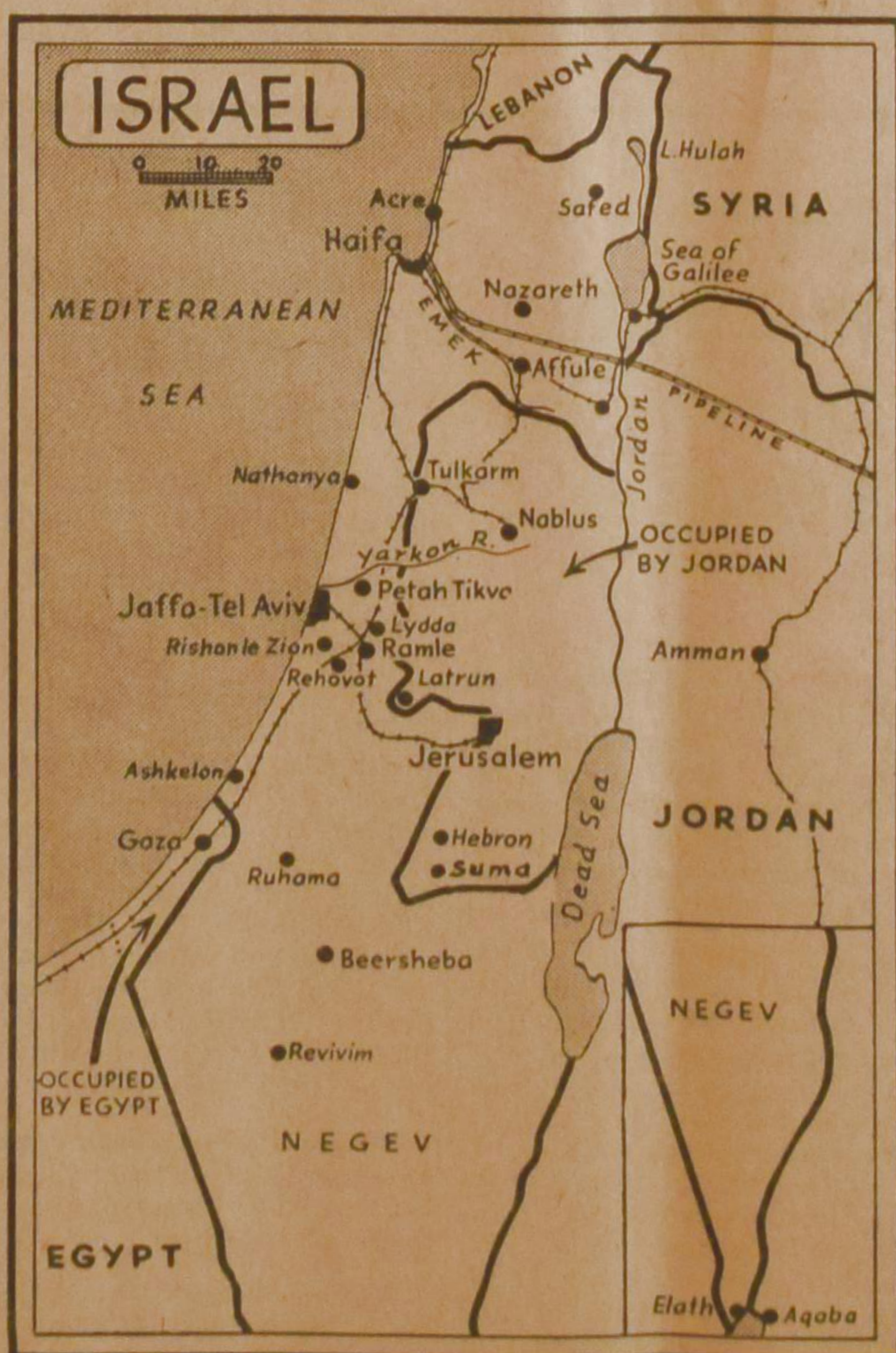
by John Vriesinga

Some of Judah's young lions have roared. And the Arabs around them trembled in impotent rage. The delegates in the meeting rooms and corridors of the United Nations shook their heads in fear. And the whole world sat up and took notice: was the attack of a small Jewish figthing unit on a tiny, defenseless Arab village in Jordan a deliberate attempt to disturb the peace in the Middle East? Were the Jews really spoiling for war? Shame on them.

To understand the furor that arose around the Israeli attack on tiny Samu we don't have to go back in history very far. Not farther than the beginnings of Zionism in a previous century, when Jews around the world began to give tangible form to their two thousand year old dream: next year in Jerusalem. Especially to Christians, steeped in ancient Jewish history and filled with the expectation of wonderful prophesies about to be fulfilled, the history of the Zionist movement, and of the rebirth of Israel itself, is tremendously fascinating.

Despite overwhelming setbacks and shameful betrayals by the leaders of the western world, the final triumphant emergence of the Jewish state became a fact in 1948. If that was a miraculous event, the survival of the new nation among millions of hateful enemies vowing to finish the job of extermination that Hitler had left uncompleted, was a miracle of even greater order. Without friends and ill-equipped, a handful of Jews beat back hordes of murderous Arabs armed with modern western weapons. If you want to get a taste of that episode through which many of us lived unwittingly, read Leon Uris' book "Exodus".

Up to 1948 Israel had been a British protectorate. When they left the hopeful Jews to the "mercy" of the Arab countries (Lebanon, Syria, Jordan, Egypt), the whole world expected the young nation to perish almost before it was born. And it wasn't for want of trying that the Arabs failed to accomplish exactly that. The campaign is one of the most heroic and surprising in military history, because it left the proud young Jews in solid posession of much of the land of their fathers, with the Arabs licking their wounds as they looked on with hateful eyes.

By and by the Jews brought prosperity to their wasted hills and meadows. In many places they literally made the "desert to bloom as a rose". But, although they were offered sanctuary, the Arabs still living in their country, left and were forced to live in what amounts to concentration camps just across the border form Israel. And there they still are today, nearly twenty years after they were uprooted, a constant source of trouble.

The Arab countries themselves have done next to nothing to solve the problems of these displaced persons. One gets the distinct impression that they are left in their misery for shameful political reasons. They're clearly there to remind the world of the injustice done to the Arab world when the Jews were allowed their independence. And so the miserable millions are ostensibly waiting for a chance to return to the lands they've let go to waste for endless generations. Some day their very misery may be used against Israel. Because the Arabs would still very much like to drive the Israeli's back into the sea. For the moment only two things keep them from carrying out that bitter resolve: their own lack of unity and courage and the fierce strength of the Jewish warriors.

To get an idea of the comparative strength of the unequal forces think back a moment to the days of the Suez crisis, ten years ago. While England and France limited their action against Egypt to a few bombing raids, the Israeli army swept through the Egyptian territory of the Sinai Peninsula with blitz-like speed and stopped just short of the Suez canal only on British urging.

But why now this sudden attack on a Jordanian village?

It was simply another demonstration of Israeli strength, and paradoically, at the same time a demonstration of Israeli's self restraint.

If the world became indignant at the fact that Israeli soldiers violated the peace, it could hardly overlook the fact that the Jews are patiently enduring numerous Arab attacks in similar style, without anyone so much as raising a voice in public protest.

Then again, if the Jews have endured Arab hostility and western indifference with admirable patience, now and then they feel compelled to show that their lack of response to the hostility is not born of weakness or fear. When they strike back they usually make sure that their retaliation has a somewhat dramatic note, to catch the imagination of the world.

So it was with their raid on Samu. Early one morning 4000 Jewish soldiers in Jeeps, accompanied by five tanks crossed the border into Jordan. They awoke the inhabitants of the little village with nothing more violent than horn-blowing, then proceeded to blow up some empty houses and to shoot the local mosque into ruins. They waited for Arab reinforcements to arrive from nearby Hebron as they drank hot coffee in the streets and finally they let the furious Arabs follow them back to the border over a road strewn with landmines.

In the wake of the Arab furor came the protests from the western world. President Johnson made it plain that he was very much displeased. The British and the French warned gravely of the danger to the peace of the world. And the Russians for once openly supported the west in threatening rebuke.

For a while it seemed as if the Israeli attack might have complications beyond the foreseeable. The angry masses of Jordan threatened revolt against their government because it didn't immediately pay back in equal coin. At the time of writing (Nov. 26) the outcome of that revolt remains undetermined. But there seems little danger of its succeeding, simply because the Arabs are no match for the Jews and they know it. Only when all the Arab countries unite under competent leadership there would be reason for concern.

As it is the Samu incident will probably just go down in history as better to be forgotten. There is no real solution for the problems of Arabs and Jews, because they're born of unremitting hatred. There never is a solution for hatred other than the one offered (and mostly rejected) by the greatest Jew of all time, who, beside Jew, also was the God of the Universe, the God of boundless love and uncompromising righteousness.

Unless today's fierce Israeli's come to recognize in Him their Messiah, their national existence will fall short in giving them the nappiness they expected from it.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

6

ACROSS THE OCEAN

To people who have seldom or never been on great waters an ocean trip is something to talk about.

Well, I remember how on April 6, 1912 our family together with relatives and friends left Rotterdam on the steamship The Rotterdam to move to Grand Rapids, Michigan, U.S.A. It was a ship of some 24,000 tons, rather large for those days; we had a fine trip; especially we boys had a lot of good times; the food was good and abundant; the weather was favorable; it was an experience not readily forgotten.

In 1954 my good wife and I made a trip to the Netherlands, both ways by ship, and that helped me the more to understand what it was like for our emigrants to cross the Atlantic.

They were leaving the country where they had been born and raised, which they had been taught to love. Would they ever see it again? Relatives and friends were on hand to say goodbye: would they meet them again? Maybe, maybe not. Better not think about that now. This is no time for sentimentality. You have decided to go; now go. Grip your baggage and walk on board, probably dive into the interior of the ship, find your cabin, put down your stuff and get back to the deck to be there as the ship leaves. A tugboat, or maybe two, pull it away from the dock, around, until it can proceed on its own power. Out you go. You wave to those on the dock, they are getting smaller and smaller. At last you see them turn to leave. You see them no more: you have left!

The trip from the dock to the North Sea takes about two hours. Proceeding at moderate speed along the Waterway you can see on the north side a number of cities such as Delft and Maassluis and on the south industries, especially those connected with the building and care of ships. You see ships in all stages of being built and others in drydocks being reconditioned. It's a busy, busy scene.

Now you are at Hoek van Holland, the point where the Waterway connects with the North Sea. The ship puts on speed. You feel the swell of the ocean in the movements of it. Holland is fading from your view . . . is gone. There is nothing to see but water and the birds following you. This is a good time to get better acquainted with your ship.

Of the ships which brought our folk over I remember De Kota Inta, De Tabinta, De Grote Beer, De Zuiderkruis, De Waterman, De Rijndam, toward the last also The Seven Seas. These were no luxury liners. Some of them had served as ships to transport troops. Most of our people could afford only these plain vessels. The accomodations were not of the best, but had to do. In some cases the men slept in one place, in wards, the women and children in others. This brougt a good deal of unhappiness, especially when some got sick. Some mothers went through unpleasant experiences caring for sick children.

The food generally speaking was good, the kind of staple food the Dutch were used to ,substantial, not fancy. In 1954 we came back with a load of emigrants, ate the food they ate, enjoyed it, found it satisfactory. Of course, we can never satisfy everybody. There will be complaints, and there will be those who because of some physical condition can hardly get along on the common fare. Efforts were made to help these too.

Each ship carried a doctor and nurses so that the sick could be attended to. There were always some who need medical attention even though each one before leaving the old country must pass a physical examination. Also, somehow there were a few who slipped through those examinations who apparently should not have been passed.

The most common illness on board was sea sickness. As you go out on the ocean you feel the ship going up and down with the swell of the water. This goes on no matter how calm the sea may be: the ship dives forward and comes up again and seems to roll backward. You stand on the stern and feel it come up and then sinkin below you. And three is a rolling sideways. You get an unpleasant feeling in your stomach. This gets worse if there is a stiff breeze or even a hard wind. Then you can see people hanging over the rails "feeding the fishes." It's an unpleasant experience. And that is an understatement! There are those who would want to die!

On our way home in 1954 on De Waterman we had on board a Roman Catholic priest and a nurse both of them making their first see voyage. They were constantly watching and joshing one another as to who would get seasick first. For some days both stoutly insisted that it did not bother them at all. But one day when it was time to eat the priest came in looking pale and haggard. "No," he said, "I am not seasick. Not at all. But do I ever feel miserable!"

Authorities have pills that you can take; they advise you to eat dry crackers and always to keep some food in your stomach, but not to overload. The best way is not to think about it, to get out in the open, breathe deeply, walk around the ship, fill up on fresh air. Even so there are those who just cannot travel by sea without getting sick.

Each ship carrying emigrants had on board a minister serving as ship chaplain. Usually it was a Dutch minister who served for the trip, visited for some weeks in Canada and maybe the United States and returned home. Once in a while some of us ministers in Canada who were working among immigrants were given the opportunity to serve in that capacity. Such a trip helped us to understand the people's circumstances. The chaplain had a room of his own on board, visited the people, passed out helpful literature, conducted evening devotions, held services on the Lord's Day, tried all kinds of ways to minister to the needs of the travelers, the crew of the ship included. It was a blessed work very much appreciated by many. Often it was a busy time. When I think how one time De Grote Beer brought twelve hundred people I wonder how the chaplain kept up with them all.

There were opportunities for recreation. When the days were sunny, people flocked to the sundeck, played games, listened to music. Evenings there were movies. Liquor was available. There were those who must have their rowdy, noisy times, robbing others of their night's rest. For those who liked to read there was a library at hand.

With favorable weather and good company an ocean trip can be very relaxing. Scanning the endless expanse of water you certainly feel small on such a little speck as even an ocean liner is. Yet you are impressed, too, with the ingenuity of man who has conquered the waves and the winds to such a large extent. You think of people away back who crossed the great waters on tiny sailships. What courage and perseverance they must have had You are glad that you don't have to go that way. It certainly is wonderful to bask in the sun and see the blue sky all around. On our way home in 1954 we saw an iceberg glistening in the sunlight and whales spouting in the distance. It was glorious.

Perils of the sea are storms, icebergs, mist, collissions. A close watch is maintained day and night. We do well to pray "for those in peril on the seas", as the song goes. After an ocean trip one can do that with more understanding.

Most of our ships bringing emigrants landed at Halifax; some at New York; some touched land at New York, then went on to Halifax; some went even as far into Canada as Montreal.

The landing of such a ship is always an event. Toward the end of the trip you can begin to look for it. Spending a week or more on a crowded vessel is about enough of a good thing. You peer into the distance for the first glimpse of land. At last there it is looming up! We came into Halifax on a bright afternoon. It's a beautiful sight, that harbour with its surroundings. You see the dock approaching. At a given point the engines are stopped, the ship is now coasting. It noses into the dock; cables are passed out to hands waiting below; just at the right time the engines are reversed; the ship comes to a standstill; the cables are secured. The trip is over. Eagerly you walk the gangplank to shore. Be careful. Don't stumble. Take your time. Goodbye! It has been so nice to meet you. God bless you all.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE OCTOBER PROBLEMS

224 (Samelius)

This is a difficult and extremely complicated three-mover. If black would take the white Rook, the white Pawn at B3 would lose its covering. This might have helped you in finding the keymove. We cover that Pawn again by 1. NxP! That is the key. 2.R-N4ch forces the King to play 2.—, KxN, and mate follows by 3. Q-K6. That is the threat .After 1.—, PxR; 2. PxPch follows, and after 1.—, BxP, 2. RxBch, both with the same result 2.—, KxN etc. as shown in the threat. However, black may find several other ways to frustrate white's plans. These form five excellent variations:

A. 1.—, BxNch; 2. N-B3 disc. ch., R-K5; 3. NxB mate.

B. 1.—, NxP or N-N5; 2. N-N5 disc. ch., R-K5; 3. QxR mate or: 2.—, KxN; 3. QxB mate.

C. 1.—, N-B6; 2. N-N6 ch., NxN; 3. Q-N5 mate.

D. 1.—, N-B3; 2. NxR ch., BxN; 3. Q-K6 mate.

E. 1.—, N-B4; 2. Q-N5ch, KxN; 3. QxN mate or:
2. N-B3ch, N-K5; 3. Q-N5 mate;
2.—, R-K5; 3. N-N6 mate;
2.—, KxN; 3. R-Q4 mate.

However, this problem has an alternate solution just as complicated. You should note that it has a direct mate threat at the second move, which makes it inferior. One could get no more than 2 points for it.

1. NN-QB6, thr. 2. N-QR5 mate.

A. 1.—,BxN; 2. NxBch, P-Q5; 3. RxP or Q-K6 mate. 2.—, R-K5; 3. N-R5 mate.

B. 1.—, NxN; 2. NxNch, P-Q5; 3. RxP mate; 2.—, R-K5; 3. N-R5 mate.

C. 1.—, BxP; 2. N-N5 ch, R-K5; 3. N-R3 mate. 2.—, B-Q5; 3. N-R3 or N-R5 mate; 2.—, P-Q5; 3. Q-K6 mate.

D. 1.—, PxR; 2. B-N4, BxP; 3. PxP mate. 2.—, black diff.; 3. N-R5.

If you got 5 points for this problem, you did an excellent job!

225 (Lloyd)

You could spend much time on this trick problem if you did not immediately discover the only way out. 1. R-N2, just between Q and B, is decisive. Loyd, of course, hoped that you would never find it. It is a so-called tempo problem.

226 (Kok)

This problem is less difficult than 224, but it is still quite a job to write all variations and possibilities down without any mistake. I wonder whether the author himself has seen all that could be done in meeting the requirements of this problem.

The official solution, given by the author is: 1. B-K7, thr. 2. NxPch, K-B5; 3. B-N5, with the following variations:

A. 1.—, B-N8; 2. B-Q5 and 3. Q-N5 mate. 2.—, R-KN6 (B-K6); 3. N/4xR (N-N3) mate. 2.—, N-B2; 3. Q-K6; 2.—, B-K6; 3. N/4-N3 mate.

B. 1.—, R-Q6; 2. Q-N5ch, KxN; 3. B-Q5 mate.

C. 1.—, R-KN6; 2. QxR (thr. 3. RxP mate); BxQ; 3. N/4xB mate. 2.—, P-B4; 3. N-Q6. 2.—, N moves; 3.QxN6 mate.

D. 1.—, R-KB6; 2. QxRch, B-B5; 3. N-N3 of QxB mate.

This, however, is not all as yet. Did you find the different threat in this problem? 1. B-K7, 2. N-B5 and 3. B-K6 mate.

a. 1.—, R-R3; 2. Q-B3ch, B-B5; 3. QxB or N-N3 mate.

b. 1.—, R-QB6; 2. NxPch, K-B5; 3. B-N5 mate.

c. 1.—, R-KN6; 2. see C above.

In most variations white has a wide range of moves he can make which lead to mate by the third move. To obtain full points contestants were required to give the keymove, one of the above threats, and to each of black's plans to thwart the given threat one good reply by white.

227 (Layer)

Mr. Layer is on his way to prepare tricks and surprises for us. 1. N-Q3! The Queen does most of the work in the variations, except after 1.—, P-B4; N-B4 mate and 1.—, PxP; 2.—N-N6 mate.

DUTCH

224

1. Pd5:, 2. Tb4ch, Kd5:; 3. De6 mat. 1.—, Lb3:; 2. Tb3:ch etc.

A. 1.—, Ld5:; 2. Pf3 ch, RTe4; 3. Pd2: mat.

B. 1.—, Pf7: of Pg4; 2. Pb5 ch, Te4; 3. De4: mat. 2.—, Kd5:; 3. Da8: mat.

C. 1.—, Pf3; 2. Pb6:; 3. Db5 mat.

D. 1.—, Pc6; 2. Pe3:ch; Le3:; 3. De5 mat.

E. 1.—, Pc5; 2. Db5 ch, Kd5:; 3. Dc5: mat.

Nevenoplossing: 1. P(b)c6, dr. 2. Pa5 mat.

a. 1.—, Lc6:; 2. Pc6: ch, d4; 3. Tb4: of De6 mat .2.—, Te4; 3. Pa5 mat.

b. 1.—, Pc6:; 2. Pc6: ch, etc. als boven.

c. 1.—, Lc3:; 2. Pb5 ch, Te4; 3. Pa3 mat.

d. 1.—, ab3:; 2. Lb4, Lc3:; 3. ab3: mat.

225. 1. Tg2 Tempo probleem

226. 1. Le7, dr. 2. Pd4: ch, Kf4; 3. Lg5 mat.

A. 1.—, Lgl; 2. Ld5 en 3. Dg5 mat.

B. 1.—, Td3; 2. Dg5 ch, Ke4:; 3. Ld5 mat.

C. 1.—, Tg3; 2. Dg3:, Lg3:; 3. P(4)g3: mat.

D. 1.—, Tf3; 2. Df3: ch, Lf4; 3. Df4: mat.

Andere dreiging: 1. Le7; 2. Pc5 en 3. De4, Dg5, Le6 mat.

a. 1.—, Ta6; 2. Df3 ch, Lf4; 3. P(4)g3 mat.

b. 1.—, Tc3; 2. Pd4 ch, Kf4; 3. Lg5 mat.

c. 1.—, Tg3; als boven.

227

1. Pd3 Tempo probleem.

THE WORLD OF BOOKS

CREATIVE MINDS IN CONTEMPORARY THEOLOGY, edited by Philip Edgcombe Hughes. Published by Eerdmans, Grand Rapids; 488 pages; $6.95.

Here we have an excellent book dealing with the thoughts expressed by a number of contemporary theologians and philosophers: Karl Barth, Berkouwer, Brunner, Bultmann, Cullman, James Denney, Dodd, Dooyeweerd, Forsyth, Charles Gore, Reinhold Niebuhr, Teilhard de Chardin, William Temple and Paul Tillich. The work of these (more or less) famous men, giants in their field, is being discussed and weighed and dissected by other theologians and philosophers, which makes a book like this a very interesting one to read, but also a very difficult one to review.

The value of this guidebook is enhanced by the fact that all the contributors are scholars who place themselves under the authority of the Word of God. One may find some of the treatises very clear and others of a more technical and theoretical nature, as for instance the article of Duyvené de Wit about Teilhard de Chardin.

Of special interest is the study of Lewis B. Smedes on Berkouwer. Prof. Smedes shows clearly that he knows the oeuvre of this prolific Dutch Reformed theologian. We are afraid, however, that Berkouwer would not be very much pleased with the ambiguous conclusion on page 92, where Smedes claims, that Berkouwer "has tried to get at the *message* of the confessions, and in doing so he has freed theology from the letter of the confessions".

Here lies the danger of giving the wrong impression; for is it not the claim of many who deviate from the confessions, that they adhere to them, but only rebel against the letter, and not against the spirit of the confessions? Personally we would prefer to put it this way, that it is one of the merits of Berkouwer, that he helps us to be set free from a legalistic conception of the confessions, which give them more the character of a lawbook than of the joyous expression of the faith of the church, a conception that has caused a lot of misery in the past and has stifled much fruitful theological discussion.

A beter conclusion is found on the same page: Berkouwer "has released theology from the tyranny of logic and set it within the freedom of faith".

Another lucid study with a penetrating analysis is the one of Dr. Schrotenboer on Emil Brunner and his "biblical personalism". Schrotenboer wrote his doctor's thesis on the theology of Brunner and is, as one might expect, well versed in this subject.

Much more could be said, of course, about the different essays, but this may be enough to whet the appetite of students of theology and philosophy. A guidebook as this one is of great value to many readers who like to be informed about the most important contemporary thinkers. As such it deserves a warm recommendation. It is not very easy reading material for every interested believer, but we would like to see it in the hands of many theologians and other trained students.

A special word of appreciation should be said about the introductory article of Prof. Hughes on "The creative task of theology", in which he voices his serious complaints about the lack of creativity in over-conservative theology. Is that not one of the bitter fruits of the "lawbook-approach" of the confessions? Hughes makes the wholesome observation that adherence to the full Word of God contributes to the development of creative theological thought: "So, too, the creative faculties of the theologian are not inhibited by having to work with the *datum* of the Word of God, but are unfailingly stretched and challenged by the inexhaustible treasures and potencies that belong to it." (p. 12)

We are very happy with this excellent symposium. It is a very welcome addition to our library.

We certainly hope that this volume may soon be augmented by another one that offers a second collection of studies on modern thinkers.

A. De Jager

All Alberta Calvinistic Rally in Calgary

After an interruption of some 5 years, it was good to experience the same spirit of togetherness in Christ of former "Toogdagen". Some defied the winter weather and had come from different areas of Alberta. The evening attendance was about 400 people.

The Rally got underway at 3:15 p.m. in the St. Mary's Girl School Auditorium. The theme of the addresss was "Christians Awake", wherein Dr. R. Kooistra from Toronto, wellknown to Albertans, explained that the real purpose of Education was lost. He revealed the different influences on Public School Education by three Educators: Horace Mann, William Harris and John Dewey during the period from 1800-1950.

Horace Mann — Man could live by general revelation. There are not only ten commandments, but thousands of them.

William Harris — Advocated strict separation of Church and State, Home and School. In school you go by reason, in the church and home by faith. Many Christians support still this separation — religion can be taught at home. The school then takes care of the three R's.

John Dewey — did not agree with Harris. A person can not serve two masters. The school is for the 4 R's. His Religion is one of Secularism: Man is a law unto himself. Aim of education is the process itself. It has no direction. The child has to find its own truth in each new situation. Dewey's educational philosophy has been accused of leading to:

1. Scepticism
2. Presentism
3. Scientism
4. Anti-intellectualism.

For Christians Education should be Ducation (= guidance). The fear of the Lord is the beginning of wisdom. By God's Light we may see light. In Christian Education we know the direction, but need to write still a manual on Christian paedagogics.

Dr. Kooistra urged the need for Christian College Teachers to devote their time to these subjects.

Indeed the child may not learn to serve two masters, one at Home and one at School. Do we love Christ, more than anything else? It should be clear to the Christian in our Nation that we do not serve the Lord in Public Education. We need to be awoken out of our lethargy. We must trust and obey Him in presenting biblical direction to our children.

With our out-of-town guests invited to our Calgary homes for supper, we experienced there too our fellowship in Christ.

In the Evening Rally the contribution by so many choirs, all conducted by the young but eminent director John Sterken, were a delight to listen to.

Well received were the words of the Calgary MLA's Mr. Art. J. Dixon, Speaker of the House, on "Freedom of Choice" and especially Mr. D. S. Fleming's on "Freedom of Conviction". "You have came here to your new land, not only with your skills, but also your abiding faith in the everlasting God. I call it indeed a rare privilege to be associated with your movement and to defend your rights in parliament. I admire the sacrifices you are showing in building schools for your children wherein they find a Christian environment."

When Rev. De Bolster closed the meeting, he hoped that the next Calvinistic Rally will be an even greater success and on this Remembrance Day of our freedom he reminded us of the ony Truth which can make us free!

F. H. Verhoeff

★

LAUGH IT OFF

"It doesn't speak well for our combined intelligence, does it?"

★

De Zeeman

Langzaam zwoegt het schip door de golven, de harde zuidwester storm doet haar slingeren als een zeeman die te diep in het glaasje heeft gekeken.

Aan het roer staat een grote kerel met spieren als kabeltouwen, waarop duidelijk een wulpse vrouwengestalte zichtbaar is.

Rustig en vol zelfvertrouwen staat hij daar en zijn staalblauwe ogen staren in de verte. Hij denkt aan de haven die voor hem ligt: drank en vrouwen.

Alleen op zon- en feestdagen en als zijn geld op is, denkt hij aan zijn moeder in het kleine huisje aan de dijk.

Wat ik hier geschreven heb is niet nieuw, U kunt het in talloze boeken vinden en die zijn dan ook bijna altijd geschreven door iemand die wel eens een rondvaart in een haven heeft gemaakt of in een duistere havenbuurt heeft rondgescharreld.

De werkelijkheid is anders:

Een schip is tegenwoordig een modern miljoenenbedrijf met doodgewone mensen.

Er is niemand die van hen verlangt dat ze groot gespierd zijn en dat zijn ze dan ook meestal niet: de kabeltouwen worden misschien wel sterker maar niet dikker.

De enkeling, die een tatouering heeft moet dus ook mestal die wulpse rondingen drastisch herzien en als hij gaat trouwen moet hij die nog bedekken ook.

Staalblauwe ogen zijn ook zeldzaam geworden sinds de filmindustrieën zich hiervoor gingen interesseren.

Aan het roer staat meestal niemand, dat heeft een automatische piloot overgenomen.

En het eerste waar een zeeman naar vraagt als we een haven zijn binnengekomen is: "Is er nog post voor mij?"

Verder komen de meeste zeevarenden uit een flatje in de stad.

Hoe komt het eigenlijk dat de buren tegen mijn ouders zeggen: "hoe kon je in vredesnaam je zoon zeeman laten worden?"

Dat komt enerzijds door het gedrag van sommige zeevarenden en anderzijds door bepaalde journalisten en schrijvers.

Laatst las ik in een krant het volgende: "Te Z. werd gisteravond in een cafe de heer R.K. uit W. de schedel ingeslagen met een bierfles, het slachtoffer overleed ter plaatse. De dader is gearresteerd. Het cafe stond slecht bekend en werd veel bezocht door zeelieden en ander gespuis."

Talloze malen heb ik gelezen: "Zeeman slaat vrouw dood" of "Zeeman steelt fiets". Ik betwijfel niet de waarheid van de berichten maar ik mag wel opmerken, dat deze bezigheden geen vormen van vrijetijdsbesteding zijn waar speciaal zeelieden zich mee vermaken.

Nu komen we ook automatisch op andere vormen van vermaak:

In deze tijd van hoogconjunctuur kan elke jongeman die verdient al gauw een bromfiets of een auto kopen. In de weekends gaat hij daarmee naar een liefst zo ver mogelijk verwijderd ontspanningscentrum. Waarom? Daar kan hij zich lekker uitleven, zich bedrinken of wat dan ook zonder dat hij hiervoor ter verantwoording wordt geroepen door zijn ouders of zijn omgeving.

Een klasgenoot op het internaat was zoon van een dominee uit een klein dorp. Elk weekend ging hij naar huis want zondags moest hij de zondagschool leiden. Door de week leefde hij er echter op los in de stad en het gevolg was dan ook, dat hij nooit is geslaagd. In zijn eigen dorp had hij zich nooit zo kunnen laten gaan, want dan had iedereen gezegd: "Moet jij onze kinderen leren hoe ze moeten leven en hoe ze zich moeten gedragen?"

Dit zelfde verschijnsel doet zich ook voor in kazernes en eveneens aan boord. Wij varen nu van Montreal via het Suezkanaal naar China. Als we daarna naar Japan gaan is het twee maanden geleden, dat zich de laatste gelegenheid om uit de band te springen heeft voorgedaan. Elke avond is er dan ook een zeker percentage van de jongeren, vrijgezellen en helaas soms ook getrouwden die zich na het beëindigen der werkzaamheden met grote en ongehoorde spoed in het vermaak storten en daarmee in de armen van talloze lieden, die zich tot taak hebben gesteld deze feestgangers in de kortst mogelijke tijd uit te kleden, zowel letterlijk als figuurlijk en dat deze lieden geen dominees, pastoors of dames van het Leger des Heils zijn, is wel duidelijk.

Voor mij staat het wel vast, dat geen van deze verdienstelijke mensen in staat is om deze horde te stuiten, waartoe overigens ook geen poging wordt ondernomen.

Evenals op de wal maakt niet iedereen op deze wijze z'n geld op en dat is nog altijd het grootste deel. Velen zijn er die aan boord studeren en er wordt ook veel gelezen en geschreven.

Een van de mooiste kanten van het varen is het zien van al die verschillende landen. Om zo veel mogelijk van een land te zien, moet je echter wel buiten de havenbuurten komen en je mensenkennis moet zich in het buitenland niet alleen beperken tot de kroegbaas: deze zijn altijd gelijk, als je nog geld hebt ben je een beste kerel en als je het niet meer hebt hebben ze liever dat je ophoepelt en ze willen je daar desnoods nog best een handje bij helpen.

Toch kom je wel mensen tegen die je vragen: "Ben je wel eens in Bangkok geweest?" En als je dan bevestigend antwoordt is de volgende vraag: "Ken je de luckybar of de texasbar?"

Hoe kom je nu op andere plaatsen? Dat is gemakkelijk zult U zeggen: huur een auto en rij een eind weg. Dat wordt ook wel betrekkelijk veel gedaan maar je zou er veel meer aan hebben als de mensen van het land zelf je een beetje wegwijs konden maken.

Wat dit laatste betreft staat communistisch China aan de kop. In welke haven je ook komt; je hoeft maar een kik te geven of er komt een bus met een engels sprekende gids die je dan brengt naar een oud klooster, de chinese muur, Peking, enz. Deze excursies, die vaak een dag duren, zijn bijzonder interessant vooral ook omdat je buiten de stad komt en dan echt kunt zien hoe het leven op het platteland is. Gedurende die dag worden dan een maaltijd en de nodige consumpties aangeboden. Het is dan ook geen wonder, dat hiervoor altijd een maximum aan belangstelling bestaat. Ook de zeemanshuizen zijn daar overal zeer goed, in ieder geval voor chinese begrippen.

Wij weten natuurlijk ook wel, dat ze dat doen uit oogpunt van propaganda, die zelfs wel eens hinderlijk is maar dat wil iedereen dan wel op de koop toe nemen.

Het gebrek aan belangstelling voor de zeevarenden manifesteert zich niet alleen in het menselijke vlak, maar ook in het godsdienstige.

Wel komen er zo af en toe groepjes vaderlijke figuren (durven ze niet alleen?) aan boord, die behoren tot een of andere sekte. Hoewel we op zichzelf deze mensen om hun werk wel waarderen, wordt dit weer teniet gedaan door hun gedrag.

Stelt U even voor: Er komt iemand met een uitgestreken gezicht op U toe, legt z'n hand oudtestamentisch op Uw schouder en begint dan tegen U te spreken op de volgende toon: "Nou joh, we weten wel dat je zeeman bent en dat je dus slecht bent, dat je naar de slechte vrouwen gaat, dat je je regelmatig bedrinkt en we vinden dat ook wel erg, maar we zijn toch tot de ontdekking gekomen, dat er nog hoop voor je bestaat, want onze lieve Heer heeft al meer van zulke slechte mensen vergeven. Je moet zelf wel een beetje meewerken: Wordt dus lid van onze kerkgemeenschap en als je op zee bent lees je maar eens dit!" Vervolgens verwijderen de heren zich dan weer met de grootste spoed omdat ze nog net voor 12 uur twee andere schepen kunnen meepikken. **Wat zegt U dan? Of** liever: Wat doet U dan? Juist, U ontdoet zich van **deze geschriftjes** en U drinkt een glas bier om de vieze smaak kwijt te raken. **Ook op dit punt bestaat dus een verkeerde opvatting. Ik heb vele zeelieden meegemaakt, die een grotere geestelijke en morele diepgang hadden dan menigeen aan de wal, ook al kunnen ze niet elke zondag naar de kerk gaan.**

Over een paar weken is het weer kerstfeest. U zit dan gezellig met de hele familie rond de gedekte tafel. Och, U denkt tussen de kalkoen en het pasteitje in nog wel even aan wat er 1966 jaar geleden gebeurde, daar wordt U desnoods nog wel aan herinnerd door de dominee, maar ik geloof niet dat U die dagen denkt aan al die mensen, die niet zo gezellig bij elkaar kunnen zitten in de familiekring. Wat zegt U? Ach ja, natuurlijk, we hebben het zelf gewild en we krijgen die dagen misschien nog wel betaald ook: "Navigare necesse est".

Gelukkig zijn er ook vele mensen die veel begrip tonen juist op zulke dagen. Ik denk daarbij in dit verband vooral aan de medewerkers van alle zeemanshuizen. Misschien wordt dit niet altijd getoond, maar hun werk wordt bijzonder gewaardeerd.

Tot slot wens ik iedereen zeer prettige kerstdagen en een gelukkig nieuw jaar.

J. J. Drenth,
3e stuurman,
m.s. "Amstelhoek"

Nevenstaand artikel werd ons toegezonden door de Rev. H. Uittenbosch, Chaplain in de Montreal Harbour. Vele schepen, bemand met mensen zoals de schrijver van dit artikel, doen deze haven aan.. Onder hen werkt Rev. Uittenbosch, die aan twee dingen vooral behoefte heeft: het gebed van de mensen aan de wal, en goede en gezonde lektuur, die hij aan de zeelieden kan uitreiken. Zijn adres is: Rev. H. Uittenbosch, 102 Aurora Ave., Pointe Claire, B.C.

Mannenpraat

NIEUWE WEGEN

Op alle terrein van het leven zoekt men naar nieuwe wegen om het werk wat men doet meer productief en effectief te maken.

Het is niet nodig voorbeelden te noemen, want iedereen weet hiervan. Soms zijn wij daar zelf heel nauw bij betrokken. Het gebeurt zelfs, dat wij daar op een onprettige manier bij betrokken zijn, omdat er dingen moeten veranderen waar wij al zo lang mee vertrouwd waren.

Ook de Kerk blijft daarbij niet ten achter. De kerk wil ook nieuwe wegen zoeken om haar taak en roeping beter te vervullen. In verband hiermee wil ik iets zeggen over wat ik dezer dagen las in het Ned. Geref. Mannenblad. In Nederland is, uitgaande van de Mannen Bond, opgericht de stichting "Hoogerheide".

Wat de naam Hoogerheide te maken heeft met het doel wat deze stichting nastreeft is mij niet duidelijk, maar is ook niet belangrijk. Haar doel is om jonge mannen een zekere opleiding te geven voor het werk waarvoor zij straks geroepen worden of alreeds voor geroepen zijn op het terrein van de kerk.

Niet alleen voor dit, maar toch wel allermeest is hierbij gedacht aan het ambtelijke werk in de kerk. Er is n.l. een verschijnsel in Nederland — het is onder ons ook wel bekend — dat het soms een hele zorg is om bekwame mannen te vinden voor het ambtswerk in de kerk, vooral voor het ambt van ouderling. Nu kan men vlug een oordeel vellen en zeggen dat dit een gebrek is aan liefde voor de kerk en voor de dienst des Heren, maar gebleken is dat dit niet altijd juist is.

Er zijn vaak gevallen dat de kerkeraad wel namen heeft van naar haar oordeel bekwame mannen, maar dat deze mannen toch niet voor het ambt van ouderling in aanmerking willen komen en bij gevolg ontheffing vragen op grond van hun onbekwaamheid.

Ds. Koffeman schrijft hierover en zegt dat sommige broeders daar toch wel echt grondige redenen voor hebben.

De vragen die tegenwoordig bij het huisbezoek aan de orde komen zijn vaak niet zo eenvoudig. Ook in deze zijn de tijden aan het veranderen. Ik denk b.v. aan de nieuwe gedachten over gezinsvorming, de onfeilbaarheid van de Bijbel en de evolutieleer. Ik zou ook nog kunnen noemen de vrijetijdsbesteding.

Nu kunnen we wel heel simpel en heel gelovig zeggen, dat als de Here ons voor het ambt roept dat Hij ons er ook wel door Zijn Heilige Geest toe zal bekwamen, maar ik ben stellig van mening, dat dit wel een beetje speculatief is. Trouwens de Schrift leert ons heel duidelijk dat we niet alleen moeten opwassen in de Godzaligheid maar ook in de kennis.

Een andere opmerker zal misschien zeggen, dat we toch onze M.V.'s en onze ouderlingenconferenties hebben. Dat is toch ook wel een goede voorbereiding voor kerkewerk. Ik zou de laatste zijn om dit te ontkennen. Maar hoe goed of deze dingen ook mogen zijn, we kunnen niet zeggen dat er enig schema in zit om op te leiden voor het ambt.

Nu staat het vast, dat wij hier in Canada nooit op dezelfde manier kunnen werken als in Nederland, in de eerste plaats al niet om de afstanden. Toch wil ik deze gedachte naar voren brengen, in de hoop dat er onder de lezers zijn die op deze draad wat willen doorspinnen.

Is er niet een mogelijkheid om onze ouderlingenconferenties eens iets anders te gaan inrichten en meer in een bepaald systeem te werken? Het is natuurlijk eenvoudiger om er over te schrijven dan om het uit te voeren.

Een mooi woord vind ik het niet, maar we zouden het een cursus kunnen noemen. De moeilijke vraag is, wie is bekwaam en ook bereid om zulk werk op te zetten en te leiden? Ook dat is hier in Canada veel moeilijker dan in Nederland, maar dat is nog niet aan de orde. De kwestie is, zijn we op de goede weg of moeten we zoeken naar een betere manier van werken. **Bij scholing en voortgaande** vorming is van groot belang voor een ieder die maar iets te maken heeft met of een werkzaam andeel wil hebben in de kerk.

In de tot dusver gevolgde methode om driemaal in een heel jaar bij elkaar te komen en daar een of ander actueel onderwerp te behandelen, kan wel nuttig en leerzaam zijn, maar het is onvoldoende om leden tot het ambt te bekwamen.

Wat ze in Nederland gaan doen en alreeds mee bezig zijn, zit wel wat aantrekkelijks in. Vorig jaar hebben zij 20 conferenties gehouden en hebben al bij de 400 cursisten.

Wie wil er eens over denken en er dan ook zijn gedachten over uiten?

S.

(Brieven en inzendingen aan T. Schinkel.)

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

U zult het misschien van mij niet geloven, maar ook Uw Saskia lijdt aan die beroemde immigrantenkwaal: ze is een slechte briefschrijver. Hoe vaak hebt U al op Uw huid gehad, omdat U niet gauw genoeg terug schreef op een brief? Wel, U hebt mijn sympathie: ik weet precies hoe akelig je je dan kunt voelen! Uit het oude vaderland komt soms een preek per luchtpost, met aanhaling van het vijfde gebod, om me mijn dochterlijke plichten onder het oog te brengen. Dat wil dan wel eens helpen. Voor een poosje. Eenmaal krijgen we natuurlijk onze trekken thuis: wanneer het onze beurt is om dag na dag in de lege brievenbus te graaien. Het leven heeft een poëtische manier om recht te spreken . . .

Van een onzer lezeressen, die ik al jaren ken — op papier — kwam een lange brief. Zij was degene die vroeg: "Waarom schrijf je niet meer? Heb je geen onderwerpen meer? Dan zal ik je er meteen maar een opgeven: De vriendelijkheid in onze kerken . . . Ik ben er serieus over aan het denken om onze kerk te verlaten en me bij de X-church te gaan aansluiten . . ." Haar brief bevatte veel persoonlijk nieuws en begon ook al met het verwijt, dat ik zó lang, enzovoort. Ik deed m'n ogen dicht en sidderde.

Dear Helen, heb medelijden! Ja, ik snap nu wel, dat je naar een lettertje uitkeek. In de vorige Schemerlamp heb je kunnen lezen, hoe de vork in de steel zat. Zijn we nu weer goede vrienden? Het was leuk om weer iets van je te horen, vooral, omdat het zo uitstekend met je gaat. Met belangstelling kennis genomen van je nieuwe werkkring, die is geknipt voor jou, zeg! En mag ik je nu een welgemeende raad geven? Probeer hier nu eens te blijven. Al dat reizen en trekken en van baan veranderen, is een uitputtende bezigheid. Teveel ongehuwde immigranten vervallen hierin en het lijkt me op de lange duur funest. Ze gunnen zichzelf niet de tijd om ergens in te burgeren en stevige vriendschappen op te bouwen. Voor de rol van Flierefluiter zijn echter maar weinig mensen geschikt. We hebben een plekje nodig om wortel te schieten.

Nee, nu moet je niet dadelijk bitter worden en zeggen: jij hebt gemakkelijk praten, Saskia, want jij bent gelukkig getrouwd! Dat heeft er in de grond van de zaak weinig mee te maken. Er komt voor elke immigrant een punt in zijn leven, waarop hij moet beslissen: hier blijven . . . of nog verder? Voor de meesten is dat, wanneer ze zo om en bij de veertig zijn. Het is mijn indruk, dat wie op die tijd zijn plekje in Canada nog niet gevonden heeft, ook daarna geen rust vindt. Dat ligt dan doorgaans niet aan Canada, maar aan hem. Geduld is een schone zaak, daar kunnen immigranten over mee praten!

Ik las je brief met aandacht. Hierdoor werd het me duidelijk, dat je nog steeds niet verzoend bent met je ongehuwd-zijn. Dat is erg jammer, want zo maak je het voor jezelf moeilijk om de dingen in het juiste licht te zien. Uit wat je gehoord en meegemaakt hebt trek je nu de conclusie: de mannen eisen van een vrouw, dat ze "perfect" is. Dat is niet waar! Geen enkele man, die bij zijn verstand is, eist volmaaktheid van een vrouw. Het enige, dat hij in een huwelijk verlangt, is dat hij haar zonder reserve kan liefhebben, "body and soul". Dan mag ze verder duizend gebreken hebben en een figuur als een bezemsteel . . . dit is, waar het op aankomt! Zo'n man kruiste jouw weg nog niet. En omdat je, zoals je schrijft, er ook niet jonger op wordt, lijkt het me tijd te worden, dat je jezelf ernstig gaat afvragen: is het God's bedoeling, dat ik elke gedachte aan een huwelijk uit mijn hoofd zet?

Ik weet: het is een typisch menselijke trek, dat we altijd naar een ander kijken en hunkeren naar wat hij of zij heeft en wij missen. Dit is echter de aangewezen methode om je leven te vergallen en ondankbaar te worden voor wat je zelf bezit. Houd liever de zonkant in het oog! Bedenk, dat je een prachtig beroep hebt en dat je — wat er verder ook gebeuren mag — een kind van God bent. Geef je lot in handen van je Vader. Doe dat nu eens **zonder om te zien!** Het is mijn overtuiging, dat je je dan veel rustiger zult voelen en minder last zult hebben van eenzaamheid. God heeft niet alleen taken voor getrouwde vrouwen, dat weet je toch? Er lopen tientallen jonge mensen in dit land rond, waarvoor jij een gids en een moeder kunt zijn. Kijk elke dag maar om je heen, in de plaats waar je werkt!

Dat onderwerp "de vriendelijkheid in onze kerken" hoeven we niet meer te behandelen. Zoals je wel gezien zult hebben, kwam het al ter sprake in de vorige Schemerlamp, toen Mrs. V. het onderwerp "Luisteren" aansneed. Inderdaad, het is betreurenswaardig, dat zoveel mensen in onze kerken pas vriendelijk voor elkaar worden, wanneer het te laat is. Het enige, dat je eraan kunt doen, is: proberen om zelf een goed voorbeeld te geven. Dat is al moeilijk genoeg.

Ik weet niet in hoeverre je droevige ervaringen op dit gebied aanleiding waren om te gaan denken aan een overgang naar de X-Church. Maar ze spelen in elk geval een voorname rol en daarom zou ik zeggen: peins er nog eens diep over! Want is dit nu een reden om de Christian Reformed Church te verlaten? In mijn opinie is het juist een reden om te blijven . . . Onze kerken hebben geen behoefte aan "selfmade" theoloogjes en vastgeroeste kerkisten, die niets liever doen dan onder elkaar bakkeleien. Die hebben we bij bosjes, in diverse maten. Waar wij dringend behoefte aan hebben, dat is: aan leden, die midden in de Canadese samenleving staan en in alle eenvoud van hun hoop in de Here Jezus getuigen. Aan mensen, die een warm persóónlijk geloof hebben en dingen doen uit liefde, uit liefde om Christus' wil. Kortom: aan leden zoals jij!

Met de beste wil van de wereld zie ik niet in, waarom je zo wèl zou kunnen leven in die andere kerk en niet bij ons. Begrijp me goed: ik heb geen geschil met de door jouw genoemde kerk, — ook ik zie hen als broeders in de Heer en zal zonder aarzelen plaats nemen aan hun Avondmaalstafel — maar ik vind het verdrietig, dat ik steeds weer gelovigen uit mijn kerkgemeenschap zie vertrekken. Naar de Baptist Church, naar de Pentecostal Church, naar de Missionary Alliance Church, etc. Verdrietig, niet alleen omdat ze zich bij ons niet langer thuis voelden, maar ook omdat ik dan bij latere ontmoeting vaak te horen krijg: **"Met jou kan ik niet meer praten, want jij bent niet bekeerd!"** Een koude opmerking, die van weinig liefde getuigt en bovendien onwaar is.

De Bijbel vertelt ons zonder "ifs and buts": wie oprecht gelooft, dat Jezus de Zoon van God en de Heiland der wereld is, gekruisigd voor zijn zonden, die is opnieuw geboren. Dat is zo klaar als een klontje. Nadere definitie door mensen helpt slechts om het te vertroebelen. Hier is een geboorte, die niet noodzakelijk met vuur en storm gepaard hoeft te gaan. (Reeds in Handelingen 2 kun je lezen, dat de H. Geest ook geruisloos werkt!) Ik zal de eerste wezen om toe te geven, dat niet elk van ons dagelijks leeft vanuit zijn bekering . . . en zelfs, dat er kerkleden rondwandelen, die naar alle schijn onbekeerd zijn. Maar men moet de zaak niet op zijn kop gaan zetten: een kerk als de onze, die trouw dit evangelie der genade van haar kansels verkondigt, is zonder enige twijfel een onderdeel van de Kerk van Jezus Christus. Zolang ze dat is, meen ik, dat je als lid een zeer gegronde reden moet hebben om haar de rug toe te keren.

Je zult met me eens zijn: wanneer we een kerk naar het gedrag van de leden gaan beoordelen, dan schiet iedere kerk op haar beurt tekort! De Kerk met een grote K, bestaat echter uit heiligen, niet uit zondeloze mensen. Als een gelovige mij oneerlijk of heel onvriendelijk behandelt, dan mag ik misschien bij hem een vraagteken zetten. Maar ik mag niet concluderen, dat zijn kerkgemeenschap niet deugt. Als sprekend voorbeeld verwijs ik je weer naar de eerste christengemeente, die onwetend twee aartshuichelaars aan haar boezem koesterde en dat, populair gezegd, in de schaduw van de H. Geest. Hun einde was voor heel de kerk een vreselijke schok. Tot op het moment, dat Ananias en zijn vrouw die stunt met de prijs van hun akker uithaalden, had men hen gehouden voor wedergeboren . . .

Met zo'n overgang wordt het natuurlijk een andere kwestie, wanneer iemand in het nauw gebracht wordt door een gewetensvraag. (Echte gewetensvragen zijn er niet veel!) Wie mag zijn vertrek dan in de weg staan? Helaas, de meeste kerkelijke verhuizingen, die ik in de loop der jaren van immigranten heb meegemaakt, lieten geen gunstige indruk achter. Nuchtere beschouwing bracht me tot deze merkwaardige conclusie: bijna stuk voor stuk werden ze meer verstard en zelfingenomen dan de gemeente, die ze — naar hun zeggen — om zulke tekortkomingen verlaten hadden, ooit was geweest.

Er zijn slechts weinig problemen, die door weglopen worden opgelost, Helen. Het jouwe hoort daar zeer zeker niet bij. Zelfs kon jij straks wel eens tot de verrassende ontdekking komen, dat je "gereformeerder" bent dan je dacht. Je zult dan dingen gaan missen, die je heel je leven als vanzelfsprekend hebt genoten. Wat ga je dan doen? Weer verhuizen?

Tjonge, wat een preek is dit geworden! Had je verwacht, dat uitgerekend Saskia zo critisch zou staan tegenover je plannen? Bedenk echter, dat ik in dezelfde geest geschreven zou hebben, wanneer je lid van een andere kerk was en naar ons wilde overkomen Een kerklidmaatschap is één der teerste zaken in een mensenleven. Wie er ruw mee omspringt, kan zichzelf èn anderen schade berokkenen. Ik heb je welzijn op het oog: je bent warempel al genoeg verplant! Bovendien ben ik eerlijk van mening, dat een vrouw met jouw uitkijk en capaciteiten een invloed ten goede kan zijn in een gemeente van de Christian Reformed Church. Loop dus niet weg! Vraag jezelf af, of ook hier geen werk voor je ligt.

Indien het niet de bedoeling was, dat ik deze brief van je in ons blad zou behandelen, dan moet je dit maar vergeven, Helen. Ik zag er teveel in, dat ook voor andere lezeressen van belang is. Niemand staat alleen, weet je. Het is mijn hoop, dat God je rijk zal zegenen in je nieuwe werkkring, dan zul je daar voor velen een wegwijzer zijn. Remember: "Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht, dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht."

Tot schrijvens en met hartelijke groeten,

JE SASKIA.

Stijgend aantal Rooms-Katholieken in de V.S.

Naar het jaarboek van de Amerikaanse rooms-katholieke Kerk meldt bedroeg het aantal r. katholieken in de Verenigde Staten in het begin van het jaar 1966 46.246.000, wat vergeleken met het jaar daarvoor een stijging van 605.000 betekent.

Daarbij zijn niet alleen de rooms-katholieke inwoners van alle 50 Amerikaanse staten geteld, maar ook de gezinsleden van de in het buitenland gestationeerde militairen.

De statistieken omvatten alle gedoopte rooms-katholieken in de Verenigde Staten, terwijl de statistische gegevens van de protestantse kerken over het algemeen maar betrekking hebben op belijdende leden, of leden die door geregelde bijdragen belangstelling voor het kerkelijk leven tonen.

"Het is nog niet lang geleden dat zulke berichten bij vele protestanten gevoelens van angst veroorzaakt zouden hebben, op het ogenblik vinden de meeste protestanten een dergelijk bericht een goede zaak, waarvoor de gehele christenheid dankbaar moet zijn.

Deze toename van het aantal rooms-katholieken betekent echter niet dat het aantal priesterroepingen in de Verenigde Staten ook stijgt. Integendeel, een groep rectoren van seminaries en van instituten voor roepingen heeft onlangs toegegeven dat de daling van het aantal roepingen op het ogenblik de afmetingen van een crisis aanneemt. Het aantal jongelui dat zich dit jaar voor seminaries heeft aangemeld, ligt bijna een derde onder het peil van verleden jaar.

RADIO NEDERLAND

Dutch World Broadcasting System

Voor de liefhebbers van klassieke muziek brengt de Wereldomroep op een aantal Canadese stations een uur-programma van symphonische muziek, uitgevoerd door vooraanstaande Nederlandse orkesten.

Wekelijks:

CJRT-FM,	Toronto, Ont.	91.1 mC	Zo.	7.00—8.00 n.m.
CHUM-FM,	Toronto, Ont.	104.5 mC	Za.	9.00—10.00 n.m.
CKQS-FM,	Oshawa, Ont.	93.5 mC	Vr.	8.00—9.00 n.m.
CJBQ-FM,	Belleville, Ont.	97.1 mC	Do.	3.00—4.00 n.m.
CKWS-FM,	Kingston, Ont	96.3 mC	Za.	9.00—10.00 n.m.
CKLW-FM,	Windsor, Ont.	93.9 mC	Di.	7.30—8.30 n.m.
CKPR-FM,	Port Arthur, Ont.	94.3 mC	Wo.	10.00—11.00 n.m.
CKCY-FM,	Sault Ste. Marie, Ont.	104.3 mC	Zo.	8.00—9.00 n.m.
CFMS-FM,	Victoria, B.C.	98.5 mC	Za.	9.05—10.05 n.m.
CKLG-FM,	Vancouver, B.C.	99.3 mC	Zo.	7.00—8.00 n.m.
CHQR,	Calgary, Alta.	810 kC	Zo.	11.00—12.00 n.m.
CFMC-FM,	Saskatoon, Sask.	103.9 mC	Ma.	10.00—11.00 n.m.
CKQM-FM,	Winnipeg, Man.	94.3 mC	Zo.	10.30—11.30 n.m.
CJQM,	Winnipeg, Man.	1470 kC	Zo.	10.30—11.30 n.m.
CFBC-FM,	Saint John, N.B.	98.9 mC	Zo.	8.00—9.00 n.m.
CKWM-FM,	Kentville, N.S.	97.7 mC	Zo.	9.00—10.00 n.m.

Maandelijks:

CFAM,	Altona, Man.	1290 kC	Eerste zo. v.d. maand 11.05 n.m.
CHSM,	Steinbach, Man.	1250 kC	Eerste zo. v.d. maand 11.05 n.m.
CJCB-FM,	Sydney, N.S.	94.9 mC	Laatste ma. v.d. maand 8.00 n.m.
CHNS-FM,	Halifax, N.S.	96.1 mC	Laatste di. v.d. maand 8.00 n.m.
CJSS-FM,	Cornwall, Ont.	104.5 mC	**Tweede zo. v.d. maand** 8.00 n.m.
CJJC,	Langley, B.C.	850 kC	Eerste zo. v.d. maand 8.00 n.m.

De kortegolfuitzendingen van de Wereldomroep worden dagelijks uitgezonden in de 31 meterband (9590 kC)

Uitzendtijden:

Atlantic Standard Time:	Engels: 9.30 p.m.;	Nederlands: 10.30 p.m.
Eastern Standard Time:	Engels: 8.30 p.m.;	Nederlands: 9.30 p.m.
Central Standard Time:	Engels: 7.30 p.m.;	Nederlands: 8.30 p.m.
Mountain Standard Time:	Engels: 6.30 p.m.;	Nederlands: 7.30 p.m.
Pacific Standard Time:	Engels: 5.30 p.m.;	Nederlands: 6.30 p.m.

Standard time is **WINTERTIJD**; Daylight Saving Time is **ZOMERTIJD.**

Gedurende **Daylight Saving Time** gelieve men bij de hierboven vermelde uitzendtijden 1 uur op te tellen.

Een programmaschema of een brochure over het installeren van een buitenantenne, worden gratis beschikbaar gesteld door: **RADIO NEDERLAND, P.O. Box 222, THORNHILL, ONT. Telefoon: 889-6363.**

VERANDERING VAN LEIDING

Bij elke organisatie is een bekwame leider van groot belang. Hij is degene van wie de activiteiten moeten uitgaan. De leider moet zijn medewerkers stimuleren en richting geven. Hij moet met nieuwe plannen komen en vormt tevens de samenbindende kracht. Van een leider hangt dus veel af.

Toch gebeurt het meermalen dat na enkele jaren de energie van de leider verflauwt. Het vuur gaat er wat uit. Hij raakt op de duur verzand in een bepaalde methode en betreedt de platgetreden paden. Hij heeft zich nu eenmaal een naam en een plaats verworven, daarvoor behoeft hij niet meer te strijden, met het gevolg dat hij op zijn reputatie teert. Hij besteedt weinig aandacht aan wat voor veranderingen in de maatschappij plaats vinden en is niet meer voldoende op de hoogte met de hedendaagse problemen.

In een dergelijk geval is het raadzaam dat iemand anders de leiding overneemt. Verzet een leidinggevend persoon zich tegen een verandering, dan veroorzaakt dit meestal veel moeilijkheden zoals dit eveneens het geval was bij Mr. Diefenbaker, die — dit is een van de redenen — reeds lang aan het hoofd van de Conservatieve Partij heeft gestaan en op de duur te bazig werd. Wij mogen van wat er in de Conservatieve Partij onlangs is voorgevallen nog iets leren.

Een dergelijke situatie doet zich meermalen voor wanneer de leiders ouder worden. Er kan dan in een organisatie een pijnlijke situatie ontstaan. Men heeft respect voor al het werk dat de leider heeft verricht en acht hem daarom hoog. Toch zou men het niet betreuren indien hij door een jongere met dezelfde capaciteiten werd vervangen. Het is vaak moeilijk om dit tegen zo iemand openlijk te zeggen. Men wijst dan op mannen als de Gaulle, Adenauer en Churchill die ook op hoge leeftijd nog het roer in handen hadden. Men vergeet echter dat in de meeste gevallen het aftreden door de partijleden als een opluchting werd ervaren, ook al zal men niet hoorbaar zuchten. Uit boeken die later over dergelijke personen verschijnen blijkt duidelijk dat de leider toch niet meer zo vitaal was als toen hij in de kracht van zijn leven was.

Nu moeten we elkaar goed begrijpen, bij een dergelijk geval gaat het niet om de **persoon,** maar om het **belang van de zaak.**

Ongetwijfeld is het voor een oudere persoon een hele stap om af te treden als een leidinggevend persoon, omdat hij hierdoor toch min of meer bezig is afstand van het leven te nemen. Dit is geen eenvoudige zaak. Hiervoor zullen wij begrip moeten tonen.

Voor een oudere leider zélf is het evenwel beter niet te lang aan te blijven. Een professor in de homiletiek (predikkunde) gaf zijn studenten eens de raad om 'amen' te zeggen vijf minuten voor de gemeente het zegt. Wat de oudere leiders betreft zouden we dus kunnen zeggen: neem afscheid wanneer degenen die u dient het spijt dat u uw functie neerlegt.

Dit artikel is echter niet alleen voor ouderen geschreven, maar eveneens voor leiders die in de kracht van hun leven zijn. Zodra zij een tiental jaren het heft in handen hebben gehad, dreigt ook voor hen het gevaar om vastgeroest te raken in een bepaald schema. Eigenlijk ontkomt niemand van ons hieraan. Iemand die leidersgaven heeft kan altijd op een ander gebied nog zijn diensten aanbieden, want er is meestal behoefte aan leiders. Zo'n verandering komt dus zowel de leider als de desbetreffende organisatie ten goede. Het is daarom aan te bevelen dat we zo nu en dan eens van leider (voorzitter) veranderen.

Er is nog een andere reden waarom deze verandering goed is. Iedereen klaagt er tegenwoordig over dat hij het zo druk heeft. We leven inderdaad in een jachtige tijd. Velen zullen er dus eerst nog wel eens een nachtje over willen slapen voordat zij een leidinggevende functie in een organisatie aanvaarden, temeer wanneer het er naar uitziet dat men er de eerste jaren aan gebonden is. Zou het daarom niet verstandiger zijn om bij voorbaat af te spreken dat iemand voor een bepaald aantal jaren, b.v. drie jaar, het voorzitterschap op zich neemt? Waarschijnlijk zullen dan de geschikte personen, die meestal al een drukke werkkring hebben, eerder bereid zijn deze taak op zich te nemen dan nu veelal het geval is.

P.T.

Op Vreemde Bodem

door C. J. Ooms-Vinckers

(6)

Dit bracht hem de stoten in herinnering, die hem doodziek hadden gemaakt tot Broeder Johannes hem dat wonderpoedertje had toegediend. Dat was alweer lang geleden. Er waren sindsdien vele manen vol geworden en weer afgenomen; ze hadden haven na haven aangedaan, goederen afgeladen en ingenomen en stoomden nu in 't donkerst van het getij op zijn eigen kust aan.

Hij had van die kust gedroomd en er iedere keer naar verlangd. Hoewel hij grootvader in zijn gewone doen had teruggevonden, was er toch dag na dag angst in hem opgekomen voor de oude man. Hij verborg iets voor hem, zijn oogjes glinsterden ongewoon sluw en 't leek of hij zich gelukkiger voelde dan voorheen. Hoe kon dat als je door iedereen in de steek was gelaten, ook door de laatste kleinzoon? Was het dan misschien niet zo erg geweest, het dobberend schip te verkiezen boven de man die hem blijkbaar niet nodig had? En... hij had er Broeder Johannes mee gewonnen die hem lezen en schrijven leerde en wat hem nog meer waard was... Melita. Bij de gedachte aan haar rees haar beeld levensgroot voor hem op. Hij werd warm en mijmerde over de briefjes en kaarten, die hij van haar had ontvangen. Broeder Johannes stuurde iedere keer boekjes, die hij nu zonder moeite kon lezen...

Onder het turen naar de kust zag hij enkele lichtjes tot een lange glanzende streep groeien. Was zijn land zo groot en zo vol van licht?

Als hij aan de wal was zou hij weer vrij zijn. Hij was niet verplicht opnieuw aan te monsteren, zoals de kapitein het noemde. De kok zou hem graag aan boord willen houden om hem het koksvak te leren. Maar dat kon hij toch ook in zijn eigen mooie grote stad leren. Daar zouden heel wat hotels zijn.

Zijn overdenkingen maakten hem mismoedig en bedierven zijn plezier in de verovering van de schrijfkunst. Daar had hij immers niets aan als hij niemand een brief kon sturen en... Melita nooit terug zou zien. Maar een arme Algerijnse jongen, die heel dom was, mocht niet aan een mooie, fijne vrouw als Melita denken. En hij... was Mohammedaan en zij en haar familie hoorden in een vreemde, westerse kerk.

Tegen de morgen ging het schip voor anker. De meesten van het scheepsvolk lagen in de kooi; niet één had zoals hij een hele nacht van het dek af naar de kust getuurd. Doodvermoeid liet hij zich op z'n matras vallen en sliep meteen in. Toch bleef de onrust door zijn leden woelen en had hij allerlei verwarde dromen.

Door een enorme schok van 't gieren van de ketting kwam hij tot zichzelf. Ze lagen voor anker, bezon hij zich en hij kon straks met de kok mee in 't motorbootje naar de wal. Hij vloog met het nog losse shirt naar de kombuis en porde de vuren op. Hij zette koffie en de pittige geur ervan deed hem goed. Eindelijk was hij dan weer aan zijn eigen kust. Toen hij **de pikzwarte koffie opslurpte** merkte hij pas dat hij een uur te vroeg was. Mooi zo, hij zou zich piekfijn baden en aankleden voor zijn tocht naar de wal en grootvader verrassen. Met geweld duwde hij de opkomende gedachte weg dat hij grootvader niet zou vinden. Natuurlijk was de oude, taaie man niet zo gauw dood. Hij wàs er; in de hut of in de stad...

Een uur later stond hij op de kade en nam afscheid van de kok. 'Je monstert toch weer aan,' zei de kok.

'Misschien, ja, ja, natuurlijk,' zei hij vlug en zette er meteen de draf in.

Met een bonzend hart kwam hij bij de hut aan. Er schoten twee woorden door zijn hoofd: 'Allah... grootvader...!

De rieten afschutting hing scheef tegen de wand. De schemerige hut was leeg. **Hij keek rond en zag** de takken en de stenen liggen, waaronder grootvader zijn schat verborg. Vlug maakte hij de plek vrij en deinsde achteruit. In een ondiepe gleuf lagen handenvol muntstukjes. Hoe was dat mogelijk? Hij bedekte ze vlug en liep de weg naar de stad terug. Grootvader deed boodschappen, maar waar kwam al dat geld vandaan?

Hij ging de kleine markt in de voorstad over en speurde links en rechts. Dieper in de stad gekomen, zag hij plotseling zichzelf in de spiegelruiten. Een rechte, slanke jongen in een hagelwitte shirt en een gesteven khakibroek. Hij schrok van zijn beeld; hoe oud was hij eigenlijk? Dat moest grootvader weten . . . .

Zenuwachtig liep hij verder. Op de hoek van een groot warenhuis stond hij plotseling stil en sloot even de ogen. Daar zat grootvader tegen een pui met een houten waternapje voor zich op de keien. Er stonden twee stokken naast hem. Zijn halfgesloten ogen tuurden naar 't napje, waar enige geldstukjes in lagen.

'Grootvader,' zei Manuel met hese stem.

Met een ruk richtte de oude man het hoofd op en knipperde met de ogen. Manuel hielp hem overeind te komen.

'Je bent terug,' zei de oude, 'je bent terug. Je ziet er mooi uit, je bent rijk. Ha, ha, je tracteert me. We hebben allebei geld. Allah is groot, Allah is goed.' Hij strompelde naast Manuel voort en prevelde aan één stuk door.

Aan de buitenkant van de stad gingen ze een café binnen. Manuel besteld bier. 'Hoe oud ben ik, grootvader?' vroeg hij dringend.

'Hoe oud?' vroeg de oude man verwonderd.

'Toe grootvader, denk erover, ik moet het weten,' zei Manuel dringend.

De oude tuurde opzij en haalde de schouders op.

'Ik moet het weten,' zei Manuel driftig.

'We hebben allebei geld. Allah is goed,' meesmuilde de oude. 'We gaan eten, een haan, een malse haan.'

Manuel zuchtte en wenkte een bediende. 'Een haan met toebehoren,' zei hij met matte stem. Hoe zou hij ooit achter zijn leeftijd komen; grootvader wist het niet meer, er waren natuurlijk vele kleinkinderen gekomen en gegaan.

De haan werd opgediend; grootvader drong hem de mooiste stukken op, maar hij had geen trek. Hij kreeg ook een felle tegenzin in de man, die zo makkelijk tot bedelen was vervallen. 'Het bedelen levert zeker meer op dan het krabben vissen,' zei hij ineens schamper.

'Ik ben alleen,' zei de oude met neergeslagen ogen. 'Ik heb niemand.'

'Ik ben er nu weer, je moet niet zeuren,' snauwde Manuel, maar hij kreeg meteen spijt van zijn uitval. Grootvader had gelijk; ze hadden hem allemaal verlaten, hijzelf ook.

Hij rekende de maaltijd af en ze liepen samen de richting van de hut uit. De vuile, armoedige mat in de hut, waarop hij zou moeten slapen, wekte zijn afkeer op. Hij zou een logement zoeken; hij besefte ineens niet in de oude toestand te kunnen terugkeren.

'Waar ben je geweest?' vroeg zijn grootvader.

'Ik vaar nog altijd op die schuit, die om heel Afrika gaat.' Het leek hem ineens heel aantrekkelijk in de ruimte van de grote oceaan te kunnen ademen. 'Je moet ergens intrekken, grootvader,' zei hij vlug. 'In een kosthuis, waar ze je verzorgen.'

De oude man schudde het hoofd. 'Jij kunt weer weggaan, ik blijf op mijn oude plekje.'

'Maar je sterft vandaag of morgen op straat. Luister nu toch,' drong Manuel aan.

'Goed, goed, bij Allah is vrede,' mompelde de oude.

Er was geen twijfel meer in Manuel; hij zou voor de avond weer aanmonsteren. Hij keek de kleine baai af, waarin hij krabben had gevangen. 't Leek hem alles verbleekt en leeg. Hij had zijn gestalte in de spiegelruit gezien, hij was een man in een schone shirt en een gesteven broek.

'Ik ga in de stad kijken naar een huis, waarin ze je verplegen. Als ik weg ben heb je daar gezelschap.'

'Ik heb hopen geld,' zei de oude. 'Je hoeft niet weg, we leven samen van mijn munten. Ga maar mee, dan kun je 't zien.' Hij nam Manuel bij de arm en hinkte driftig naast hem voort. Bij de hut gekomen liep hij regelrecht naar de met stenen en takken afgedekt geul. Hij rukte stenen en takken weg en zei: 'Neem alles, morgen heb ik weer nieuwe francs.' Hij hijgde van het voorover bukken, graaide al het geld uit de aarde en reikte het Manuel aan.

'Neem het, neem het allemaal.'

Plotseling trok hij zijn handen terug en keek schuin naar boven. Manuel bukte zich en zag iets glinsteren. Hij pakte het op en schudde de aarde er af. 't Was een kruisje aan een metalen kettinkje. Een zelfde kruisje als Melita droeg.

Hij stak het in zijn broekzak en hielp de oude overeind. Zwijgend geleidde hij hem naar de ruwe bank naast de hut.

De oude man liet het hoofd hangen tot Manuel hem vroeg: 'Van wie is dat kruisje, grootvader.'

De oude zuchtte enige malen en prevelde toen: 'Van je moeder . . . ze was Allah ontrouw. Ze is gestraft en in de grote wervelstorm omgekomen . . . Jij . . . jij leefde nog . . . .'

Manuel stond met een ruk op. Hij wist nu dat hij al geboren was in het rampjaar van de wervelstorm. Hij zou zijn leeftijd weten . . . .

'Het kruis moet in de aarde blijven,' mompelde de oude.

Manuel luisterde niet meer. 'Ik kom morgen terug, ik zoek een kosthuis voor je. Als de boot vol is, moet ik weer mee. Heel Afrika om, begrijp je. Ik zal voor je geld een plaats kopen in een Huis voor oude, zieke mensen.'

'Niet in een huis van de vijanden van Allah. Niet in een huis van de Fransen,' riep de oude man met bevende lippen, maar Manuel hoorde het niet meer. Hij liep zonder op of om te zien met grote passen de weg af naar de stad.

Manuel had niet meer de minste vrees voor het woelen van de golven. Het tintelen van een zilveren streep bracht een glimlach op zijn gezicht. Die tintelingen van licht zouden al menigvuldiger opblinken aan de einder, hoe zuidelijker ze kwamen. Het stampen en schommelen van de boot was een vertrouwd bestanddeel van zijn leven geworden. Zijn rank lichaam laveerde in overgave mee en liet zich gewillig opnemen in de deining. Hij was tevreden en vol verwachting. Hij zou zijn leeftijd weten: Broeder Johannes kon hem vertellen wanneer de wervelstorm hun kust had geteisterd en hun baai had uitgehold. De razende, ontembare dwingeland had zijn moeder verslonden en haar overschot als een vod op het zand laten liggen.

Menigmaal voelde hij verstolen naar het kleine zilveren kruisje, dat op zijn blote borst hing. Waarom was hij zo bang het kleinood te verliezen? Hij was toch immers een Mohammedaan, die met kruisjes niets te maken had.

Waarom was hij eigenlijk een Mohammedaan? Omdat grootvader in Allah geloofde. Maar hij was toch meer van zijn moeder dan van zijn grootvader? Wat was zijn vader geweest? Misschien ook wel aan die godsdienst van het kruis . . . .

Jammer dat hij Melita misschien zou spreken voor hij Broeder Johannes naar het jaar van de wervelstorm kon vragen. Ze zou hem misschien voor een jongen verslijten en hij was vast wel een man.

(Wordt vervolgd.)

The Association for Reformed Scientific Studies

announces its new temporary address:

90 Hadrian Drive, Rexdale, Ontario.

Phone 249-9598

Mr. and Mrs. James van der Kooy announce the marriage of their daughter

MARY ELIZABETH

to

Mr. ADRIAN GULDEMOND

D.V. on Monday, Dec. 26, 1966 at 4:30 p.m., in the Mountainview Chr. Ref. Church of Grimsby.

Rev. D. C. Los officiating.

R.R. # 5, Simcoe, Ontario.

On Friday, December 16, 1966, the Lord willing, our beloved parents and grandparents

Mr. & Mrs. C. BERGSHOEFF

hope to celebrate their 40th wedding anniversary.

Their thankful children and grandchildren.

Reception at 8 P.M. at the Stoney Inn Restaurant, # 8 Highway, Stoney Creek.

145 Greens Road,
Stoney Creek, Ont.

(Herplaatsing)

Op 18 november 1966 hebben onze geliefde ouders en grootouders

H. J. NYMANN

en

Z. NYMANN—DIEKEVERS

hun 45-jarige echtvereniging gevierd.

Hun dankbare kinderen:

Rexdale, Ont.:
G. J. Nymann.
Canboro, Ont.:
G. Meyerink—Nymann.
G. Meyerink.
Dunnville, Ont.:
G. Meyerink—Nymann.
H. Meyerink.
Rexdale, Ont.:
J. H. Nymann.
S. Nymann—Huizinga.
Fishersville, Ont.:
G. v. d. Beld—Nymann.
J. v. d. Beld.
Rexdale, Ont.:
A. Nymann.
S. Nymann—Visser.
En kleinkinderen.

Uit voorraad leverbaar:

DE SJOELBAK

6 ft. lang, 20 schijven, bij het vanouds bekende adres.

De prijs is nog steeds $11.50 plus 5% Provincial Sales Tax, F.O.B. Burlington. Als U C.O.D. kosten wilt besparen, gelieve U betaling te zenden tegelijk met Uw order. Voor exchange vergeet niet 15¢ toe te voegen.

Indien U levering wenst vóór Kerstfeest moet Uw order vóór 15 Dec. binnen zijn.

JAMES LYCKLAMA, 2223 Prospect, Burlington, Ont. Telephone 637-2571.

The Canadian Christian School of Jarvis urgently needs

A PRIMARY GRADE TEACHER

by Januari 1967. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Telephone 587-2604.

---

129 Acres Dairy Farm

met best melkcontract. Goed 8-kamer huis met alle gemakken voorzien.

Grote barns, barn cleaner, silo, goed vee en beste machines.

11 mijl vanaf Hamilton, Ont.

Vraagprijs $74,000.- met $30,000.- down, of nader overeen te komen voorwaarden.

Jack Bylsma

REAL ESTATE

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY

requires

FEMALE OFFICE HELP

Knowledge of the Dutch language preferred. Please send applications, stating qualifications, references and experience to the office Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

DRIVER WANTED IMMEDIATELY

Some experience with flowers preferred. Staalduinen Floral Ltd., 120 King St. W., Stoney Creek, Ont. Phone 662-4975.

Wanted immediately an

EXPERIENCED BAKER

or someone wiling to learn. Worden's Bakery, Guelph. Phone: 822-4751.

Speciale Kerstaanbieding

SJOELBAKKEN

6 ft, 20 schijven $11.75 en 5% tax. $2.25 extra voor verzending in Ontario en $2.— extra voor lakken. Liefst vooruitbetaling.

PARKROAD FURNITURE

5 Park Road N., Grimsby, Ont.
Phone 945-2388

In Jezus ontslapen na een blijmoedig, zeer geduldig gedragen lijden, onze innig geliefde man, zorgzame vader en grootvader

SJOERD PIEBE'S KEMPENAAR,

in de ouderdom van 60 jaar.

Naar zijn eigen getuigenis zal hij eeuwig zingen van Gods goedertierenheën. Dit is ons allen tot grote troost.

De diepbedroefden:

Whitby, Ont.:
Jikke Kempenaar—Kingma.
Bloomfield, Ont.:
Piebe en Tiet Kempenaar.
Veenwouden, Holland:
Willem en Lieze Kempenaar.
R.R. 3, Demorestville, Ont.:
Jan en Annie Kempenaar.
Kingston, Ont.:
Paulus en Wilma Kempenaar.
R.R. 1, Bloomfield, Ont.:
Willem en Hennie Huiskamp.
Wellington, Ont.:
Geert en Sandra Kempenaar.
en 21 kleinkinderen.

Whitby, Ont.,
24 November 1966.

The Lord called home our dear cousin

GE BULTSMA.

Precious in the sight of the Lord is the death of His saints.

Ps. 116:15.

Bellflower, California:
G. Bultsma-Van Huis.
Winona, Ont.:
A. Bultsma.

De vrouwenvereniging Maria Martha, New Westminster, B.C. betuigt hiermede haar diep meeleven met haar presidente Miss W. Bultsma en familie, met het overlijden van hun zuster

Miss G. BULTSMA,

die God zo plotseling uit hun familiekring wegnam.

Vice Pres.
Mrs. N. De Regt.
Secr. Mrs. A. Davids.

On November 26, 1966, the Lord suddenly called to Himself our faithful choir member

Miss G. BULTSMA.

May her faith in Jesus Christ as her Saviour comfort and sustain the bereaved family.

"God is our refuge and strength." Ps. 46:1.

"Hallelujah" Choir,
New Westminster
Chr. Ref. Church.

Uit Ens, N.O.P., Nederland ontvingen wij het droeve bericht dat op 18 november 1966, 1½ dag na een operatie is overleden onze lieve kleindochter en nichtje

GRIETJE TIGCHELAAR.

Zij was 17 jaar oud.

Openbaring 21:4.

Namens de familie:
R. Huisman.

Telkwa, B.C.

Op de dag des Heren is in vol vertrouwen in haar Heer en Heiland van ons heengegaan onze lieve moeder, groot-, overgroot- en betovergrootmoeder

ANTJE HOGEVEEN—VANDER VELDE,

in de gezegende ouderdom van ruim 93 jaar, sedert 16 september 1951 weduwe van Andries J. Hogeveen.

Gezang 14 (oude berijming).

Jarvis, Ont., Canada:
J. Hogeveen.
S. Hogeveen—Zandbergen.
Rottevalle, Friesland:
T. Hogeveen.
A. Hogeveen—Gjaltema.
Oostermeer, Friesland:
K. Hogeveen.
A. Hogeveen—Brouwer.
Wed. F. Wedzinga—Hogeveen.
Piqua, Ohio, U.S.A.:
T. Mulder—Hogeveen.
J. Mulder.
Drachten, Friesland:
T. Hogeveen.
R. Hogeveen—Vander Veen.
Oostermeer, Friesland:
S. Hogeveen.
A. Hogeveen—Kuipers.
Klein- en achterkleinkinderen.

Oostermeer, Friesland,

27 november 1966.

Uit Nederland ontvingen we het droeve bericht dat de Here nog zeer onverwachts tot Zich heeft genomen onze lieve vrouw, moeder en grootmoeder

TJITSKE VAN HUIZEN—DE BRUINE.

De wetenschap dat zij nu bij Jezus is, is ons tot grote troost.

Ps. 84:1.

Groningen, Ned.:
J. G. van Huizen.
De Bilt, Ned.:
G. van Huizen.
A. van Huizen—Harmannie.
Groningen, Ned.:
M. Mulder.
B. Mulder—van Huizen.
Groningen, Ned.:
H. van Huizen.
M. van Huizen—Bogema.
Winnipeg, Man., Can.:
A. van Huizen.
A. van Huizen—Van Voorn.
Amherstburg, Ont., Can.:
W. van Huizen.
J. van Huizen—van Dijk.
Amersfoort, Ned.:
E. Glas.
R. Glas—van Huizen.
Wallaceburg, Ont.. Can.:
W. Koiter.
G. Koiter—van Huizen.
Hamilton, Ont., Can.:
J. G. van Huizen.
A. van Huizen—Verbeek.
Amstelveen, Ned.:
S. van Huizen.
A. van Huizen—Knol.
Coevorden, Ned.:
N. van Huizen.
L. van Huizen—Jonker.
En kleinkinderen.

28 November 1966.

Harry Den Haan

Tax Consultant

(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

Na een geduldig gedragen lijden heeft de Here tot Zich genomen onze innig geliefde man en vader

ANTHONY WIERSMA,

op de leeftijd van bijna 33 jaar. Echtgenoot van Jenny Hiemstra. Vader van David, Robert, en Albert John.

2 December 1966.

35 Hoover Cres.,
Hamilton, Ont.

Romeinen 8 vers 28.

Wij weten nu dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens Zijn voornemen geroepenen zijn.

Op 2 december 1966 nam de Here tot Zich onze geliefde zoon, schoonzoon, broer en zwager

ANTHONY WIERSMA,

op de leeftijd van 32 jaar.

"Veilig in Jezus' armen, veilig aan Jezus' hart."

Sneek, Nederland:
Mr. & Mrs. J. A. Wiersma—v. d. Velde.
Den Haag, Nederland:
Mrs. W. Hiemstra.
Sneek, Nederland:
Mr. & Mrs. A. J. Wiersma.
Sneek, Nederland:
Mr. & Mrs. J. A. Wiersma.
Fruitland, Ont.:
Mr. & Mrs. H. Wiersma.
Burlington, Ont.:
Mr. & Mrs. W. Martens.
Hamilton, Ont.:
Mr. & Mrs. W. Wiersma.
Hamilton, Ont.:
Mr. & Mrs. S. Wiersma.
Hamilton, Ont.:
Mr. A. Wiersma.
Hamilton, New Zealand:
Mr. & Mrs. H. Hiemstra.
Den Haag, Nederland:
Mr. & Mrs. J. Hiemstra.
Neefjes en nichtjes.

We received from Rotterdam, Holland, the sad message of the death of our dear president

DRS. H. J. BONDA

He died at the age of 68 years in full assurance of the salvation in Christ.

His passing means for our companies a great loss. His energy and his humanity were for us a great support. The greatest honour which we can give to the deceased is to build further on the foundation which he placed in this country, in which he has had a special interest.

CANADIAN PROVIMI CO. LTD.
Woodstock, Ont.

Het behaagde de Here tot Zich te nemen onze innig geliefde man, vader, groot- en overgrootvader

JAN WILLEM HEIJERMAN,

in de gezegende ouderdom van 79 jaren.

"Want Ik leef en gij zult leven." Joh. 14:20a.

W. Heijerman—Leumes, St. Thomas.
B. Bartels—Heijerman,
W. Bartels, Brantford.
J. Beldman—Heijerman,
D. Beldman, Nanticoke.
H. Heijerman,
D. Heijerman—Nijmeier, Hollandale, Minnesota.
J. Heijerman,
A. Heijerman—Mondeel, St. Thomas.
R. Hildering—Heijerman,
J. Hildering, London.
23 kleinkinderen en 1 achterkleinkind.

2 December 1966.

11 Cora Street,
St. Thomas, Ont.

WIJ HEBBEN DE VOLGENDE BIJZONDERE AANBIEDINGEN:

Combinatie Fruit en Broiler Farm

21.6 acre prima land, beplant met alle fruitsoorten. Zeer goede gebouwen. Broiler licence: 7,200. Volledige inventaris. Goed 8-kamer huis aan hoofdweg. Totaal inkomen per jaar ± $21,000.00. Vraagprijs: $55,000.00.

100 Acre Gemengde Farm

Prima land en gebouwen. 12-kamer huis aan hoofdweg. Vraagprijs met machinerie: $33,000 - Down: $11,000. Zonder: $27,000 - Down: $7,000.

Beide farms dicht bij school en kerk.

VRAAG INLICHTINGEN

GERRIT OTTEN

Phone 563-7904, BEAMSVILLE.

Agent voor:
HAROLD JARVIS
REAL ESTATE
Grismby, Ontario.

Verdien een boek door het aanbrengen van een abonnee op ons blad.

Uw vrienden waarderen een abonnement op C.C. (Zie achterpagina)

THE IMMORTAL MAN

Once he had been a chemist of somewhat more than local fame,
But of late he had become a Recluse, left with only his name.
His face had cracked into a portrait of Melancholy and Gloom.
"Death . . . Death" he would often cry, like the Voice of Doom:
And then he would slowly lower his head with a heavy sigh:—
"So many years to prepare, so much to do, so early we die,
Like roses grown, tended to be cut for an evening's bloom,
Hands so skillfully trained, quietly folded at rest so soon".

That he was in search of a great secret everyone knew,
But what that secret was, was known by none, guessed by few.
His senile mind was but obsessed by one single thought,
After Ponce de Léon, the secret of Eternal Life he sought.
He would look across the world, where Death lay waste;
The desire to increase man's years in his mouth a bitter taste.
Then one day, confident, he began the great Experiment.
Time just seemed to fly — Summers came, Winters went.

But succes at last — his potion in a measuring glass!
He quickly drank the precious drops — but alas! . . .
He could no longer move — as though cut in stone!
Alone from his eyes a fierce cold living fire shone.
A curious neighbour discovered him quite late one fall,
He tried to croak, whisper, — but no noise at all.
Quite a stir he created after that — they thought him dead,
Said he'd spilled a marvelous, embalming fluid over his head,

So among the musty relics of the ages he was placed,
Where upon a stool he sat — safely in glass encased.
There he watched the throngs pass by — People of a Day,
Dissatisfied and ungratified — burning up with decay —
Life; that tangled woven web, that would not pacify.
He just sat, looked and listened, for he could not die.
But his eyes softened with time and in his heart he felt remorse.
For he discovered it far better to *improve* man's course.

Jeff H. Wubs

POSTSCRIPT

The Immortal Man is a first **contribution by Mr. Jeff Wubs** to **our paper and we welcome him in** our circle.

This poem shows in an excellent manner that *eternal life* is not just *immortality* or a continuation of existence. Eternal life is a qualifying term. Otherwise what would be the meaning of eternal death? This last term would be innerly contradictory.

The quest for an elixer of life is a very old one and dates back before Ponce de León in the mythology of many nations and tribes. It's also a perennial theme, even the Rusisan dictator Stalin seems to have been caught by its dream, but to little advantage to himself (yet to great relief of the world).

The poem in a negative way may help us to understand Jesus' word: I am the life . . . .

From a technical (poetry is also a technique) point of view the poem has several weaknesses. The poet should be encouraged to try more strict or restricted schemes of verses, like the sonnet.

But I think this type of poem has also an advantage. Much of what we have been reading lately as Christian poetry can only be enjoyed by oneself by re-reading its mysterious words many times. As a matter of fact in several cases the poetry which is presented to us defies its apparent idea, that of communication. Therefore I am happy to have a poem here which has a story to it, a poem which at times almost changes into prose of historical data. For this reason a poem like this one can be used for declamation in all kinds of gatherings. If done well, I predict that its recital wil be quite successful and well appreciated.

R. Kooistra

Teachers meet in Hamilton

"No doubt most of us spend so much time in the mechanics of teaching and in the technicalities of administration, that very few moments remain for reflection. Should that be so? Is not education much more than a matter of technique and mechanics? Only through a deeper insight, a clearer vision, inspired and directed by the Spirit of wisdom, can we fulfil our educational calling."

—from Convention booklet

Hearty laughter, audible pumping handshakes and surprised exclamations of recognition fills the crowded halls of the Hamilton Christian grade school. Flattened against a wall, precariously balancing a cup of coffee, we observe the busy activities of registration for the 1966 Teachers' Convention. Though aware of increase in enrolment of pupils and enlarged staffs throughout Ontario we are at once impressed by the large number of arriving teachers. Some 240 Christian educators are present, coming from as far as Fort William.

Hurrying officials point the way to the classrooms where the display of projects made by the various individual schools are to be exhibited. They direct the contest committee to the area assigned to display the prize-winning entries of compositions and penmanship. School supply agencies stall out their wares to acquaint teachers with the newest gadgets and aids in education. And so begin the two days of speaking and listening, teaching and learning, praising and praying . . . .

Forceful piano chords, accompanying the singing in the opening devotional meeting, was indicative of the dynamic spirit of enthusiasm that soon was to take hold of the atmosphere that was characteristic of the whole convention.

A hush fell over the audience when Rev. VanderKwaak, while leading the devotions, reflected on the striking Scripture passage: "Not many of you should become teachers, my brothers, for you know we are assuming the more accountability." (James 3:1)

He reminded the teachers of the challenging but awesome responsible task of educating the youth in the way of the Lord.

Many times, isolated from other Christian school units, disheartened teachers lose sight of the unity of the movement. The convention encourages a bond of fellowship among teachers. Yet these meetings are much more than festive annual reunions, 'revival camps', and 'shot-in-the-arm' boosters. The real learning situations lie in the 75 min. sectionals. Five of these sectionals are conducted simultaneously to accommodate all the teachers. Through the course of the days, the teachers can select to attend the lectures of their choice, only regretting the inevitable consequence of missing some of the other presentations. Wherever we went, the classrooms were packed, the lectures stimulating and the follow-up discussions often delightful. Informal discussions carried over the meals, particularly at the banquet on Thursday evening when the hungry group was called upon to practice patience . . .

The planning committee must be commended for the fine balance of general and specific curriculum subjects. We were also pleased that two of the lecturers were master teachers of our own Ontario Chr. Schools. Obviously this reflects a growth of professional competency in our system. Here is the list of subjects dealt with in the sectionals and the lecturers who introduced the topics:

Guidelines for Teaching the New Approach to Mathematics — Mr. M. B. Caldwell.

Everybody is an Artist - True or False — Mr. G. Endhoven.

Christian Art in your Classroom — Mr. G. Endhoven.

Literature — Dr. W. C. McMaster

Through Literature to Life — Dr. W. C. McMaster.

Teaching the Indispensable Art of Listening — Mr. J. E. Top

John Dewey's Pedagogical Creed — Dr. H. Hart

Supervision — Mr. M. B. Caldwell

The Role of the Teacher in Promoting Mental Health — Rev. R. Heinen.

Teaching of Bible — Dr. G. Spykman.

Using Norms for Interpreting Test Scores — Dr. A. Reynolds.

Science — Mr. C. A. Leybourne.

Oral and Written Language Development in School-aged Children — Mr. H. Feenstra.

The Concept of Measurement in a School System — Mr. H. Feenstra.

Much work still needs to be done to acquire the ful measure of benefit. Eventually, however, the effects of these highly motivated learning experiences will filter into the classroom situation.

The delight of the guests during the public evening mass meeting was without a doubt the performance of the 'flute band' of the Burlington Trinity School. Neither will we soon forget the songs we sang with the sound of trumpets. Rev. P. DeJong delivered the keynote address to the attentive audience.

The Rev. M. DeVries spoke the closing words on Friday afternoon. Drawing the cords together he focussed the attention once more on the convention theme "Redeeming the Time" (Col. 4:5). The speaker emphasized the meaningfulness of the whole creation in Jesus Christ. In this evil times the disintegrating society is filled with pessimism, hopelessness and faith in scientism. A poet may well call out that "Bubbles of bubbles, all is but a bubble." To the Christian, however, talent . . . work . . . time . . . all must be claimed for Christ and that with the greatest urgency.

Congratulations to the convention board who organized on behalf of the C.C.T.A. of Ontario one of the finest conventions ever.

J. Stronks

CIRCUMCISION

(Continued from page 9)

rene of the glans (death of tissue), if it is not treated promptly. The doctor will try to pull the foreskin back and if this is impossible he has to make a cut in tight skin in order to relieve the pressure on the circulation. Later on, when the acute phase has settled down a circumcision should be done.

(iv) Finally there is the question of cancer of the cervix (the neck of the womb) in women. Is this type of cancer related to the fact that a man is circumcised or not? This is a debatable point. Some reports will try to convince us that this is so, others point out that this is not so certain at all. However the mere possibility would further justify the small operation.

The above shows you that there is some sound reasoning behind the routine circumcision of newborn baby-boys.

Sometimes the question comes up: if it will not interfere with intercourse later on. So far there is no suggestion that circumcision does interfere with the sexual performance or gratification.

In the uncircumcised child good penile hygiene is of great importance. In the new-born baby this is still the responsibility of the mother. In the first month she will find that the foreskin adheres to the glans. The foreskin should be retracted behind the glans at the age of about 3 months. (If it is difficult to do the doctor should do it.) The glans should be cleansed and than the foreskin must be returned over the glans. This has to be done every time the baby has a bath and this is what has to be taught to the boy. Also the boy has to do it every day, just the same as he washes his hands and his face every day. If this is not done there is a great chance that infection will settle down between the foreskin and the glans. The end-result could be phimosis or paraphimosis — two most unpleasant conditions.

Of course we should not forget that penile hygiene should also be taught to the circumcised boy!

IN SUMMARY: Complete circumcision combined with cleanliness effectively prevents cancer of the penis. There is a possible relationship between circumcision and cancer of the cervix (the neck of the womb). These two statements in themselves make circumcision a very desirable procedure.

References:

Can. Med. Journal Sept. 10, 1966
Can. Med. Journal Oct. 29, 1966
Pathology — W. A. D. Anderson

FROM HITHER AND YON

WEEKDAY BIBLE CLASSES: A WAY TO REACH WOMEN

Margaret Johnston Hess

"I wish we had less about marshmallows and jello in church and more Bible study," said a smart young suburban housewife. Her comment reflects a feeling many women have: in providing programs for them, their churches underestimate their intelligence. This is especially likely to happen in suburbia, where the educational level is often high.

As an effective means of reaching women for Christ, I recommended the serious Bible-study class. It has the appeal of the "soft sell" rather than the "hard sell." It can reach those who would never set foot in an evangelistic meeting or other preaching service.

The idea of attending a weekday Bible study can be presented to women who are not church-goers as a form of adult education. Middle- and upper-middle-class housewives in the suburbs attend all kinds of classes. They study flower-arranging, fur-remodeling, Great Books, or Chinese cooking. Or they go back for a post-graduate course at the university. Women who have no intention of getting themselves into a Bible class can be persuaded by their neighbors that everybody should know what's in the Bible—after all, it's listed as one of the Great Books!

TIPS FOR SUCCES

There are four main guidelines, I think, for making these classes go:

1. Make every minute count.

Start on time and end on time. It's always a pull to get the class started, but it has to be done, on time. Equally important, especially for mothers of school children, is ending on time. We meet from 9:30 till 11:00 in the church for the Tuesday-morning class, with no hymn-singing and no social time—strictly business. The attendance is now running about 270, and more than twice that number are on the roll. New women are coming in constantly.

We follow a course that will take us through the entire Bible in eight years. This course involves about two hours of outside preparation, though some spend more time than that, some less. As teacher, I spend perhaps twelve hours in preparation, plus an hour of review before each of the three parallel weekly classes that I teach in the city and the suburbs. Their preparation and mine is all part of making every minute of class time count. If the class members are prepared, they come with questions in their minds, and much more can be packed into the teaching time.

2. Make it practical. Perhaps the common denominator of successful women's Bible-class teachers is the ability to make the Bible practical. Classes should deal with the everyday problems of the home as they relate to the Scripture being studied—such things as how to give the headship of the family to the husband, and why it is necessary; how to stand up to the children; how to accept the monotony of housework.

I like a good ballast of background facts, too—historical, geographical, archaeological. The Bible comes alive when it seems anchored in time and space.

3. Keep the class informal and personal. The lesson should not become to much like a lecture or sermon. If the class starts small (and they usually do), it is quite easy to keep the informal atmosphere as the class grows. Two or three people with a knack for informality can keep the atmosphere from congealing; they can give others the courage to say what's on their minds.

I like it when someone speaks up in the middle of the class: "Margaret, where are we? I don't know what you're talking about." Everybody laughs, and I have a chance to clarify my point.

Or when someone new says about such a chapter as Numbers 31, which tells of the Israelites' killing the Midianites, "I just don't like that chapter. And our minister says it's only legend anyway." Don't swat down this person with a pat reply. Such a remark opens the way for an invaluable discussion, and if it is tactfully handled, the woman can be persuaded to keep on coming and postpone judgment until she has studied the Bible more.

4. Use fresh language. Presenting the age-old truths in fresh language is perhaps the most important factor in reaching people who are unacquainted with the Bible. Theological and doctrinal clichés so freely bandied about in evangelical circles are unintelligible to those outside. These clichés may be bricks in a great wall that separates the chance visitor to the class from the closed world of 'evangelical belief.

How much better is it to follow the example of the Bible by using new, fresh, vivid language and imagery. Think of the many different figures Christ used to invite people to himself: new birth, water, light, bread, the weary laborer, shepherd and sheep, the lost and found coin. Not one of these was hammered away on over and over again. We too can get across the idea that people need the complete life-change that Christ alone can give without saying "saved, lost," born again," "sinner," every time we get up to speak.

And think of the different elements of the Old Testament that can be tied up with New Testament passages and used to invite people to Christ, such as redemption of the Israelites out of Egypt, the Levitical offerings, the high priest, the cities of refuge.

People who would take violent exception to a pounding sermon on sin and salvation will study and discuss such terms for months when they crop up in the Bible lesson. As with any other method of evangelism, sometimes these persons find salvation, sometimes they don't. Sometimes they come for months, finally feel they must decide, and then either come through with a wonderful change of life or else turn sadly away. But if they do turn away, isn't it good that they have all those months of solid Bible study behind them? Who knows when the Holy Spirit might use what they have learned to work in their lives?

The teacher can also stimulate her use of fresh language by continually making bridges with the thought and the reading of the day. She must connect with the spirit of the day in order to make herself understood as she presents age-old truth. Sometimes, for example, a spiritual lesson can be put into psychological language and be more readily understood. Sometimes comparisons and contrasts can be drawn from works of great authors, both those of the past and those of our day.

All this is what makes Bible-teaching so exciting. One's interest in everything—reading, travel, art, the out-of-doors—is enlivened, because anything and everything might provide an illustration. Drawing from many sources is appreciated by these education-minded women.

—From Christianity Today

The Canada Pension Plan

(This is one of a two-part series. In the next issue, Disability Pensions and Survivor Benefits will be discussed.)

(Can. Scene) — The Canada Pension Plan fills an important social need in Canadian life. It enables millions of people, who could not otherwise do so, to make provision for their own retirement. It also protects families against loss of income through disability or death.

The Plan is universally applicable throughout the country except in the Province of Quebec which has set up its own identical pension plan. Through the close co-ordination of the two programs, almost all members of the labour force in Canada are covered.

An important feature for workers is that benefits are completely portable. A person may have more than one employer during his lifetime; he may be an employee part of the time and be self-employed on other occasions; he may move from province to province. In each case, his pension credits are maintained. Because of the close relationship between the Canada and Quebec Pension Plans, people who work part of their lives in Quebec, and part in other provinces of Canada, receive the same benefits as those who spend all their working lives under one Plan or the other.

A second important factor is that the "real value" of benefits is maintained. This is done in two ways: first, in determining the amount of a benefit when it is claimed, a contributor's earnings are adjusted to reflect changes in the cost of living up to 1976 and changes in average wage levels after 1976; second, once benefit commence, they are revalued periodically to keep them in line with increases in the cost of living.

To make contributions, during a particular year, a person must be between the ages of 18 and 70, and earn more than $600 as an employee or at least $800 if self-employed. There is no citizenship requirement; a person need only work in Canada.

Contributions are made on annual earnings between $600 and $5,000, known as "contributory earnings," In other words, whether a person is an employee or is self-employed, the first $600 are exempt from contributions. Benefits, however, are calculated on the full amount of earnings up to $5,000.

Employees contribute 1.8 per cent of their contributory earnings, and their employers contribute the same amount. Self-employed people contribute at a rate of 3.6 per cent.

The Plan provides a number of benefits, among them, *Retirement Pensions.* The age at which a retired contributor may claim a Retirement pension is being reduced, year by year, from 68 in 1967 to 65 beginning in 1970. A contributor, however, may continue to work and contribute to the Plan to age 70, at which age he will receive his Retirement Pension whether or not he is still working.

After 1975, a contributor's Retirement Pension will be equal to his average annual pensionable earnings in Canada from the beginning of the Plan on January 1, 1966, or from age 18, if that age is reached later. Under the present ceiling of $5,000 a year on pensionable earnings, the maximum Retirement Pension will be $104.17 a month.

People who become eligible for Retirement Pension before 1975 will receive reduced pensions. This is because during the first 10 years of the Plan's operation a contributor's total pensionable earnings will be averaged over the 10 years even though he was not able to contribute for the whole period. (Any period during which a person receives a Disability Pension, however, will be deducted from the ten-year (120 month period so that his disability will not reduce his average pensionable earnings.)

After 1975, a special "drop-out" provision will help to raise the average of one's earnings. It will allow a person to omit certain periods of low earnings or no earnings when calculating average earnings, and thus increase the average earnings figure to provide a larger Retirement Pension.

As in the case of Retirement Pensions, the eligible age for the universal Old Age Security Pension is being reduced year by year from 68 in 1967 to 65 in 1970 and thereafter. Thus, those eligible for a Retirement Pension will have a $75 a month — the current rate of Old Age Security Pension — added to what they receive from the Canada Pension Plan.

While a contributor under the Canada Pension Plan must actually retire from regular employment to draw a Retirement Pension before age 70, this does not apply to the payment of Old Age Security. It is paid to those who meet the age and residence requirements regardless of their earnings from employment.

CLASSIFIED ADS

The Belleville District Christian School urgently needs a

THIRD TEACHER

to take over the intermediate grades as soon as possible.

Send inquiries to: P. A. Schaafsma, 254 North Park St., Belleville, Ont.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz. B.C.

WANTED

Female full time office and secretarial help is needed at the Hamilton District Christian High School. Please send applications, stating qualifications, references and experience to Mr. Peter Kroschell, Principal, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we announce the birth of a daughter and sister

YVONNE JEANETTE

on November 21.

Rev. and Mrs. J. Koopmans.
Renée.
Patsy.
Betty Ann.
Theodore.
Matilda.

95 Unionville Avenue,
Sussex, N.J., U.S.A.

With joy and gratitude we announce the birth of a son whom the Lord of Life has entrusted to our care.

MICHAEL ROBERT

Harry and Lucy Wiersma.

A brother for Laura.

November 24, 1966.

Box 27, Orono, Ontario.

With gratitude to the Lord, we are happy to announce the birth of our son

ALLAN DOUGLAS

A brother for Jimmy and Ian.

Herb and Martha Vissers, nee Bremer.

November 24, 1966.

241 Federal Street,
Stoney Creek, Ont.

Thankful to the Lord we are happy to announce the birth of our son

HARRY RICHARD

November 25th, 1966.

Lloyd and Agina Bakker (nee Hageman).

Aylmer, R.R. 4, Ont.

The Christian Farmers Federation is urgently in need of a

PART-TIME FIELDMAN

State qualifications and apply for information before Dec. 31, 1966 to the Secretary, Mr. T. A. Lise, R.R. # 2, Moorefield (Ont.).

Christmas Concerts

On Saturday, December 17, 1966 at 8.00 P.M.
in the
Christian Reformed Church
DAVIS DRIVE — NEW MARKET, ONT.
and again the same programme
on Monday (2nd Christmas day) December 26, 1966 at 8.00 P.M.
in the
Christian Reformed Church
ALBION ROAD — REXDALE, ONT.
by:

Christian Music Society "EUPHONIA" Toronto
Christian Chamber orchestra "PRO MUSICA" Toronto
Christian Mixed Choir "PRAISE THE LORD" Thornhill
Christian Mixed Choir "SOLI DEO GLORIA" Toronto
Christian Children's Choir "THE LORD IS MY SHEPHERD" Toronto

Under the direction of LEENDERT KOOIJ, A.R.C.T.

The programme includes works of SCHUBERT, BACH, HANDEL, etc., as well as Congregational singing with Orchestral accompaniment, and Cantus Firmus singing.

ALL WELCOME COLLECTION

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $2.50 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

WORST FLOODING IN SEVEN CENTURIES. Hurled against each other by rampaging floodwaters, the worst in seven centuries, autos lie askew in a street in the heart of Florence, Italy. Residents at the left are searching for valuables swept away by the flood and buried deep in the muck that remains.

HOW TO MAKE A THREE-IN ONE STOOL

New York (NAPS) — A footstool . . . a TV seat . . . and a storage area—a three-in-one stool is a pretty clever invention—and what's more, this one flips its lids!

Only eight inches off the ground, this 12 x 20" stool, which you can make yourself, would be an attractive and useful addition to any household.

In its normal position it is an elegant footstool. With the frame it serves as a nice TV seat with back rest. Raise the second lid and you will find a storage area for magazines or any other paraphernalia. A clever hinge arrangement allows the tops to be operated independently with both using a common lid support.

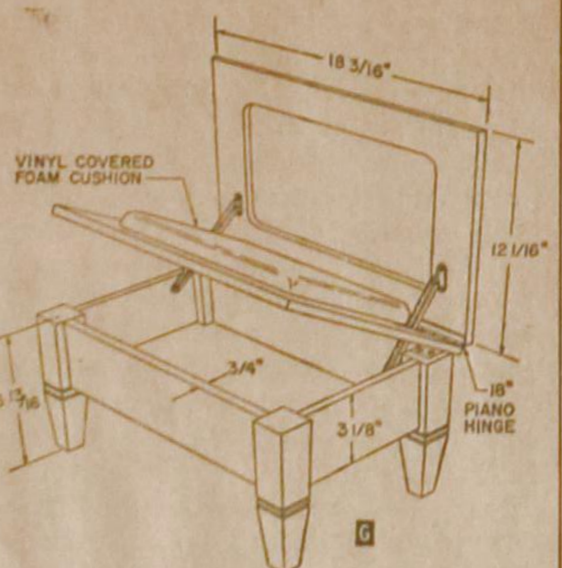
Sturdiness is provided by use of doweled joints, and all bonding is done with the unique Thermogrip electric glue gun which provides a strong adherence in 60 seconds.

Start construction by making the legs. These are cut from solid birch tapered as shown. A table saw tapering job is recommended as it will assure accuracy and greatly simplify the operation. See sketch for details. After tapering, cross out the grooves to a depth of 1/16".

The rails are cut with a rabbet to accept the bottom panel. Drill the dowel holes to a depth of ½" then carefully transfer the hold locations to the respective legs. The use of dowel location is helpful but not essential.

The sanding operation will be simplified if it is done before assembly, especially where the legs and rails meet. Sand all surfaces smooth and break all sharp corners.

Before gluing, assemble the legs and rails to check for any discrepancies. All joints must close tight and the frame should square up. If okay, assemble permanently. The Thermogrip glue gun's almost instant bond will greatly simplify assembling. The gun works on the hot-melt principle and uses a polyethylene-based glue.

The lids are cut from a piece of birch plywood and assembled as shown. The raw edge of the plywood is concealed with a strip of walnut edging. Similar edging is applied to the bottom of the rails.

Finish the wood with several coats of clear lacquer.

The Thermogrip electric glue gun, developed by USM Chemical Company, works on all types of materials including fabric, cement, straw, wicker and paper. It also caulks. A special sealer cartridge is available.

MATERIALS FOR THREE-IN-ONE STOOL

LEGS—
4 pcs. 1¾" x 1¾" x 6-13/16" Birch

APRON—
2 pcs. ¾" x 2⅞" x 7¾" Birch

APRON—
2 pcs. ¾" x 2⅞" x 13-15/16" Birch

BOTTOM—
1 pc. ¼" x 9-5/16" x 15½" Plywood (Birch)

1st LID—
1 pc. ½" x 11-9/16" x 17-11/16"

2nd LID—
1 pc. ½" x 11-9/16" x 17-11/16"
¼" Walnut edging 16 feet
Piano hinge 1" x 8" (one required)
Butt hinges 1½" (two required)
Lid support 6" (two required)
Vinyl Fabric - ⅓ yard.
½" Dowel Rod - 1 pc.
Foam - 1 pc. 1" x 8" x 14"

Niagara Christian Hockey League

	G	W	L	T	F	A	P
St. Catharines	5	4	0	1	27	8	9
Brantford	4	2	1	1	10	9	5
Hamilton	4	2	2	0	13	12	4
Beamsville	5	0	5	0	7	27	0

TOP SCORERS IN LEAGUE

1. John Bergsma, St. Cath.	16
2. Paul Van Wingerden „	10
3. Bill Colyn „	6
4. Kees Oosterloo, Brantford	5
5. Jerry Teeuwsen, St. Cath.	5

CHRISTIAN MARRIAGE

In the March 4 and 11 issues of this year the readers of this paper were informed about the efforts to establish a Christian Marriage Contact Bureau.

At this time we would like to invite interested persons to send for a brochure explaining what the C.M.C.B. is and what its aims are. The address of the Christian Marriage Contact Bureau (C.M.C.B.) is:

C.M.C.B.,
Box 441,
Toronto Station K,
TORONTO 12, Ontario.

A Career in Banking

(Can. Scene) — There is a shortage of tellers in Canadian banks and salaries are at a record high.

Five years ago an 18-year-old girl just out of high school could expect to start at $45 to $50 weekly in any of the chartered banks in Montreal or Toronto, and less in other cities. Today she could expect $65 to $70. Working conditions have improved too. Bright, spacious branch premises have replaced the old, dreary, imprisoning cages. Tellers work an average 37-hour week, and get time-and-a half pay for any time worked over 40 hours. Five years ago there was no overtime pay. After five years of employment, the employee gets a three-week vacation.

Basic reason for the shortage is the vast increase in bank customers, the growth in the number of branches, and the resulting need for more counter staff. Another factor is that the supply of high school boys has almost vanished because so many of them are staying in school to obtain higher education. To offer competitive attractions, the banks are placing high school boys directly into managerial courses in the back office.

New Translation of New Testament in Poland

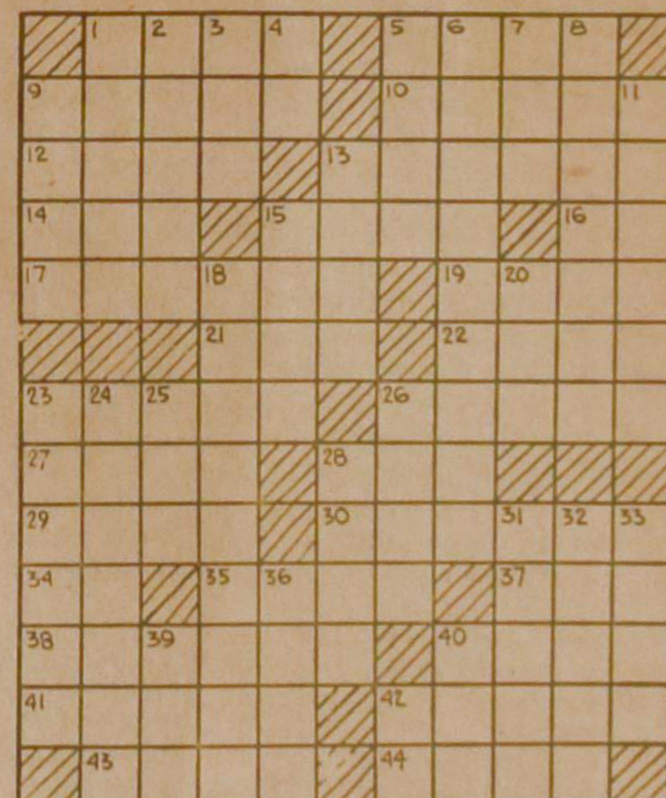
This year, when the Polish churches are celebrating the coming of Christianity to Poland 1,000 years ago, the 150th anniversary of the beginning of Bible Society work in Poland is being celebrated. Special commemorative events were held from October 13 to 16 in Warsaw, when a number of representatives from other Bible Societies in both East and West Europe were present. A special service of thanksgiving was held on Sunday, October 16.

The highlight of the celebrations was the presentation, to the translators and other dignitaries, of the first copies of the new translation of the New Testament in Polish. The current Bible text was translated over 300 years ago, and revised in the last century.

Many Bibles are imported from England, in larger quantities than was possible before World War II; in addition, a number of Scriptures are produced in Poland. Scripture circulation in the last 20 years has averaged 100,000 copies annually, last year's figure being 166,000 copies (of which 20,000 were complete Bibles).

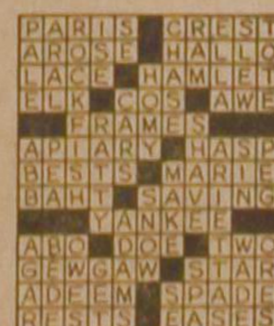
As in so many other cases, Bible Society work in Poland began at a time of great dearth of Scriptures. A Bible, it was said, was scarcely to be obtained at any price. Czar Alexander I sanctioned the first Polish Bible Society, placing himself at its head on October 21, 1816.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Exclamation
5. Apartment
9. Reason
10. Lubricated
12. Dwarf
13. Am. composer (1826-64)
14. Inquire
15. Seasoning
16. Toward
17. Rouse to action
19. Reverberate
21. Kind of meat
22. Christmas song
23. Vapor
26. Ties
27. Antler
28. Japanese coin
29. Mesopotamia
30. Wrangle
34. Diminutive
35. Praise
37. Trouble
38. Shining
40. Birds
41. Waste
42. Beset
43. Girl's name
44. Not working

DOWN
1. Rest
2. Lumps of meat: colloq.
3. Superlative
4. Pronoun
5. Deceive
6. Giving ear
7. Height: abbr.
8. Equipped with bicuspids
9. Shellfish, for one
11. Slavers
13. Cultivate
15. Thailand
18. Ungrateful
20. Peruse
23. Egis
24. Torment
25. Epoch
26. Globule
28. Close
31. Speaker's mallet
32. City: Belgium
33. Otherwise
36. Handle
39. Mountain pass
40. Help
42. Yes: Sp.

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Jarvis, Ont., J. Joosse te Georgetown, Ont.

te Drayton, Ont., J. Joosse te Georgetown, Ont.

Bedankt

voor Blenheim, Ont. en Collingwood, Ont., K. Hart te Peterborough, Ont.

Aangenomen

naar Ingersoll, Ont., K. Hart te Peterborough, Ont.

REF. CHURCH

Bedankt

voor Detroit, Mich., U.S.A., J. Bekkering te Hamilton, Ont.

Aangenomen

naar Bergen, N.Y., U.S.A. (Presbyterian Church), G. J. Geurtsen te Stoney Creek, Ont.

PROGRESS REPORT WINDSOR, ONTARIO CHR. REF. CHURCH

Further to previous reports it is our pleasure at this time to report that the plans for the Home Mission Field are now beginning to materialize.

Worship services are scheduled to start on December 11 in our church at Clemenceau and Tecumseh Rd. E. The services will be held at 11.00 a.m. and 5.00 p.m. Last week the installation of our Rev. Kwantes took place and the inaugural service will coincide with our first service.

For the Windsor group there is some sadness, as we had to leave our fellow-christians and friends in Essex, but on the other hand we are happy that finally a definite start will be made. Many details remain to be settled, but with Rev. Kwantes and his experience as well as the enthusiastic support of our Windsor group we cannot but feel that the Lord will bless our efforts.

For the Steering Committee,

H. Nymeyer, secretary.

REFORMATION RALLY NEW WESTMINSTER, B.C.

While the celebrators of Halloween were popping their firecrackers out on the streets, a rally with no less of a bang was in progress inside the Vincent Massey High School auditorium of New Westminster, B.C. That rally was the Reformation Rally sponsored by the reformation churches of the Lower Fraser Valley. After singing by the audience (approximately 900), soloist and choir, the speaker of the evening was introduced—the Rev J. Hielema, who has recently come to the West Coast to serve the Chr. Reformed Church of Victoria.

The Rev. Hielema spoke on the topic "Reformation Principles." With the clarity and dynamism for which the Rev. Hielema has become noted and appreciated in his short presence here, he laid bare before those gathered there the following two crucial principles which burst loose from their ecclesiastical shackles at the time of the Reformation—(i) the truth of salvation by by grace alone (*sola fidei*) and (ii) the truth of the supreme and absolute authority of the Word of God for the totality of life in all its manifestations of diversity.

The Rev.. Hielema brought our attention once again to the anguish Martin Luther struggled with in his heart; his wretched condition as sinner before the face of God. No amount of self-chastisement and self-immolation could set his heart at peace. It was only when he read in Romans "the just shall live by faith" that he was comforted and his heart was at rest. The Holy Spirit had opened Luther's heart to enable him to see that salvation is a gift given to undeserving creatures of God; a gift not obtainable by any amount of human endeavor but a gift obtained by a humble and child-like belief in the redemption brought about by Christ, the second Adam, on the cross. If this gift is then freely given to man then no ecclesiastical body can lord over its distribution. The Word of God comes directly to man without any ecclesiastical mediator. Only Christ as he is revealed in the Word of God to be the Word of God can be the absolute authority over a man and all his doings.

When the Rev. Hielema had concluded the band played "A Mighty Fortress is our God," the soloist sang and the assembly confessed their common faith in the words of the Apostles' Creed.

This brings us to the second principle about which the Rev. Hielema spoke: Christ, the Word of God personified, is the absolute authority for all de diverse facets of our life. The reformers came to see once again that our whole life was lived before the face of God and that man is responsible to God for all his doings. There is no such thing as *living our life neither to God nor to Satan.* We can't JUST LIVE in some areas which the *spirit of our age* has called neutral territory—a sort of demilitarized zone. Wherever we tread in life we are caught up in a struggle between the Spirit of God and the spirit of the age (secularism). Wherever we walk in life we must as Christians, united under the Spirit of God, oppose the spirit of the age. Such a "spiritual" struggle demands organized effort and zeal for we are not struggling with individual men but against the spirit of the age which also rallies men to toil under its banner, not as individuals but as a concerted and organized force.

"Very idealistic," many will say. It is not idealistic at all in the sense of the word's usual meaning: that the ideal does not correspond to reality. Christ's redemption is a real as the toes on our feet and infinitely more lasting. His redemption has been accomplished and it is our task to bear witness of this redemption by reforming all and everything in society which has been deformed and wrenched out of shape by sin.

E. van der Woude

Prof. Dr. J. Waterink †

Op 76-jarige leeftijd is te Amstelveen (Nederland), waar hij de laatste jaren woonde, overleden **Prof. Dr. J. Waterink**, emeritus professor van de Vrije Universiteit te Amsterdam. Velen zullen met ontsteltenis van dit bericht kennis nemen.

Prof. Waterink werd op 20 oktober 1890 in Nieuwleusen geboren. Hij studeerde te Kampen en te Amsterdam (Vrije Universiteit). Verder studeerde hij eveneens aan de universiteit te Bonn (Duitsland).

In 1914 werd hij bevestigd als predikant bij de Gereformeerde Kerk van Zutphen en in 1924 vertrok hij naar Amsterdam. In 1923 promoveerde hij aan de V.U. op een proefschrift over "Plaats en methode van de ambtelijke vakken."

In 1926 werd hij benoemd tot professor aan de V.U. in de faculteit der letteren en wijsbegeerte voor het onderwijs in de paedagogiek, toegepaste psychologie en pedologie, en tot buitengewoon hoogleraar in de theologie.

In de journalistiek heeft Prof. Waterink veel van zich doen spreken. Met name met zijn hoofdredakteurschap van het maandblad "Moeder" heeft hij naam gemaakt. Verscheidene boeken zijn van zijn hand verschenen.

Nederland heeft in prof. Waterink een van zijn grote mannen verloren.

Kerknieuws uit High River

High River is een mooi dorp, ongeveer 3 mijl ten zuiden van Calgary, aan Highway nummer 2. De inwoners (plm. 2500) zijn meest rustende farmers en zakenlui, mensen die, wat geld betreft, de schaapjes op het droge hebben.

De meesten van deze renteniers leggen zich toe op tuinieren en bloemisterij. Het dorp is in de zomer een ware lusthof, met een bloemenweelde, die men zelden in andere dorpen aantreft.

West van High River strekt het rollend land van de foothills zich uit, waar, op de grote veebedrijven (ranches), de cowboys de lasso's zwaaien, en nog even verder west verheffen zich de trotse, met sneeuw bedekte toppen van de Rocky Mountains. Als dan de morgenzon de besneeuwde bergen in een purperen gloed zet, dan is dat zo overweldigend schoon, om nooit meer te vergeten! Voeg hier nog bij dat Zuid-Alberta een klimaat heeft, dat misschien alleen door Zwitserland wordt geëvenaard, en men zal zich kunnen indenken waarom mensen, die hier eenmaal woonden, Zuid-Alberta nimmer kunnen vergeten.

Rev. D. Kwantes

Vóór 1951 was er in High River geen gemeente van de Chr. Reformed Church. Wel woonden in de omgeving een paar farmers, die vroeger kerkten bij de Chr. Ref. Church van Granum. Toen nu, na de oorlog, een grote stroom van emigranten Canada binnenkwam, verzeilden ook enige Hollandse families in de omgeving van High River. "Oldtimers" en "newcomers" zochten elkaar op; Ds. P. J. Hoekstra werd in de arm genomen; een groep werd gevormd en dat was het begin van het ontstaan van de High River Chr. Ref. Church. In 1952 kon men het kerkgebouw kopen van de "Chalmers Presbytarians" en hiertoe werd besloten. Nog in hetzelfde jaar dat het kerkgebouw was gekocht werd de gemeente geïnstitueerd en de Home Missionary Rev. P. J. Hoekstra ging af en toe voor in de dienst des Woords.

Zoals we al vertelden is High River de woonplaats van veel rustende farmers en zakenlui en de praktijk wijst wel uit, dat, wil een kerk toekomst hebben, wat de groei van een gemeente betreft, dan moet er industrie wezen en dat was er in High River niet. De meeste eerste gemeenteleden werkten als farmhand en zodra ze de kans schoon zagen gingen ze een andere werkkring zoeken en natuurlijk in de grote stad. Maar weinigen bleven over. Tijdelijk kwam er een flinke opleving, toen er barakken voor het leger werden gebouwd voor Korea. Het aantal families liep op tot 40, en toen, op een goede dag in mei, alles plotseling over was, zonk het aantal families langzaam terug tot 11. Hier kwam nog bij dat het kerkgebouwtje tekenen van verval begon te vertonen. Op een zondagmorgen stortte de frontmuur in en ook de zijmuren begonnen bedenkelijk over te hellen. De kerk was van zandsteen opgebouwd, maar de muren waren niet gefundeerd; was dat wel het geval geweest, dan zou het gebouw zeker nog lang de tijd hebben kunnen weerstaan. De schade aan de frontmuur werd tijdelijk wat verholpen en de diensten gingen door tot 1960, maar toen werd van deskundige zijde aangeraden om geen verdere risico te nemen. Intussen was het aantal gezinnen weer toegenomen.

Kon een gemeente van zegge 15 families een nieuwe kerk bouwen? Toch werd hiertoe, na veel wikken en wegen, besloten. We hadden zelf een mooi terrein, een goede kosterswoning; we konden een goede lening krijgen van "Church Help Fund" en verder werd besloten om zoveel mogelijk alles in "free labour" uit te voeren. Zo slaagden we erin om een kerk te bouwen, die volgens deskundigen een van de mooiste kerken van middelgrote afmetingen is in heel Alberta. Natuurlijk was het Rev. P. J. Hoekstra, die de eerste steen legde, en uit dank voor al het werk dat hij voor onze gemeente verrichtte, is zijn naam in de steen gebeiteld.

Rev. Hoekstra ging kort daarna met emeritaat. Wat toen? Wij waren nog een gemeente onder Home Missions. Rev. Baarman kwam persoonlijk over met twee ministers van de Classical Home Mission commissie. Nu, dat was drie zielen één gedachte, namelijk om High River te helpen. Later kregen we bericht dat wij voor 3, hoogstens 4 jaar een minister konden beroepen en na enige vergeefse pogingen nam, tot grote vreugde van onze gemeente, Candidaat Dick Kwantes het beroep aan.

Tijdens de ambtsperiode van Rev. Kwantes klom het aantal gezinnen tot 20, en daarnaast bezochten ook verscheidene "outsiders" geregeld onze godsdienstoefeningen. Het verenigingsleven bloeide en verschillende commissies werden in het leven geroepen. Ook Mrs. Kwantes had daar een belangrijk aandeel in. Kortom, het was een tijd van actie, bloei en zegen; maar na een paar jaar kwamen er al beroepen en tot onze blijdschap werd ook telkens voor die beroepen bedankt - - - tot de Board van Home Missions een dringend beroep op Rev. Kwantes deed om een nieuw terrein te openen in Windsor, Ontario, en Rev. Kwantes voelde dat hij dat beroep aan moest nemen.

Op 18 november werd een afscheidsavond gehouden, die druk was bezocht. Verschillende sprekers uit omliggende gemeenten voerden het woord, want Rev. Kwantes had, naast zijn werk voor de High River gemeente, pakken werk verzet voor de kerken in Calgary, die alle, de een na de ander, en ook tegelijk vacant waren. Twee broeders uit de gemeente lieten het werk van Rev. en Mrs. Kwantes in een mooie samenspraak de revue passeren. Voor de kerkeraad werden warme woorden van dank en de beste wensen voor de toekomst gesproken. Tenslotte werd, namens de gemeente, de familie Kwantes een mooie en zeer degelijke tape-recorder aangeboden.

Zeer aangedaan door al deze warmte uit de gemeente en de aanbieding van het prachtige geschenk, dankte Rev. Kwantes de gemeente en de afgevaardigden uit de omliggende gemeenten en sprak de wens uit, dat de Koning der Kerk spoedig de man Zijns Raads aan de gemeente in High River zou willen schenken.

J.B.

SCHOOL NIEUWS

As we promised in Calvinist Contact of Nov. 25, we hereby present to you a short report of our meeting with hte Honourable Mr. Davis, Ontario Minister of Education.

On Nov. 29 a delegation of six men (three from the O.A.C.S. and three from Clinton) were ushered into Mr. Davis' Office by his secretary. We were well received and met with the Minister for 45 minutes. During this time we were given ample opportunity to draw a number of very pertinent facts concerning our schools to the attention of Mr. Davis and one of his assistants.

Mr. Davis briefly related to us the historical background of the laws that govern the Public and Separate School Systems of the province. He expressed himself to be in favour of one Public School System and felt that if the Government would begin to subsidize one kind of Private Schools (our schools are classified as such by the Department) other Private Schools would have to be given grants also. This could lead to fragmentation of the Public School System of which he was not in favour. Mr. Hengstman very skillfully informed the Minister that Canada had endorsed the Declaration of Human Rights of the United Nations which states that education shall be compulsory and free; and that it shall be the prior right of the parents to choose the kind of education. Mr. Davis acknowledged this point but repeated that the Public and Separate School Systems are the present, legal systems in the province.

Once more it must be said that we were well received, and Mr. Davis expressed himself to appreciate our problem and to be willing to meet again with us at some future date.

We are very thankful to the Lord for having given us this opportunity to establish a line of communication with the Minister of Education.

Again we would urge all school boards to establish and maintain contact with their local M.P.P.'s. We know that many of them will hide behind the present laws of the province; but we also know that these laws are not laws of the Medes and Persians that cannot be altered.

PRO REGE!!

The Board of the
Calvin Christian School
Society of Clinton, Ont.

OPERATION OVERFLOW
$225,000 voor de London Chr. High School

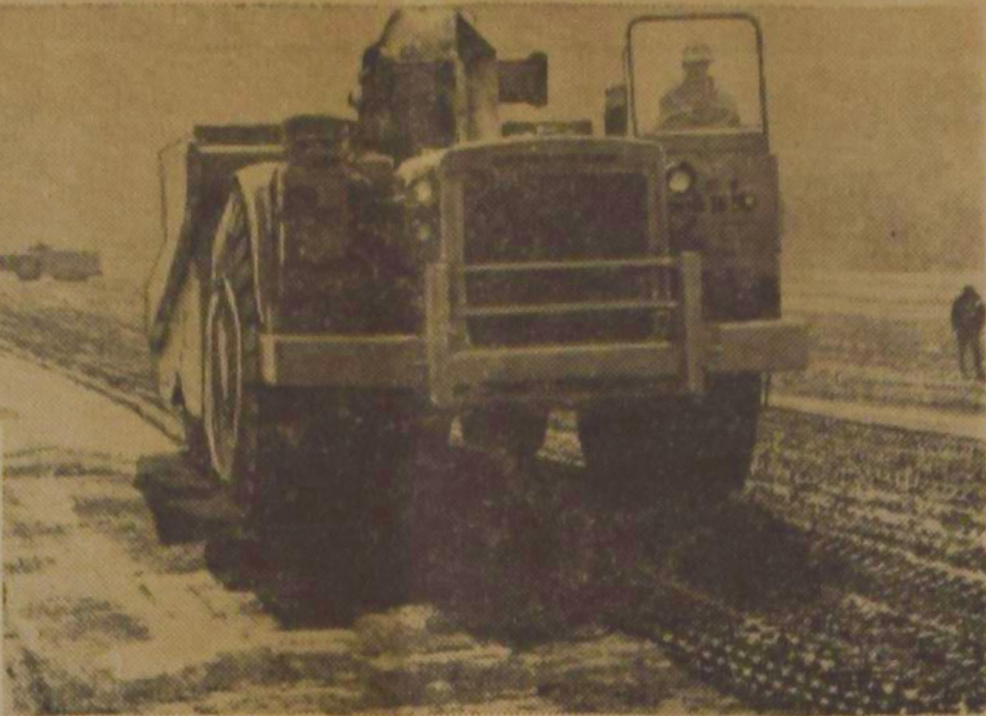
De Christelijke High School in London is te klein. Met haar 50 leerlingen is de school al 'crowded', laat staan dat de school over enkele jaren met een leerlingental van 200 ooit plaats zal kunnen bieden aan de studenten. In London **moet** dus worden gebouwd. Daarom zal op 12, 13 en 14 december de veldslag in London en omstreken beginnen, die **'Operation Overflow'** wordt genoemd.

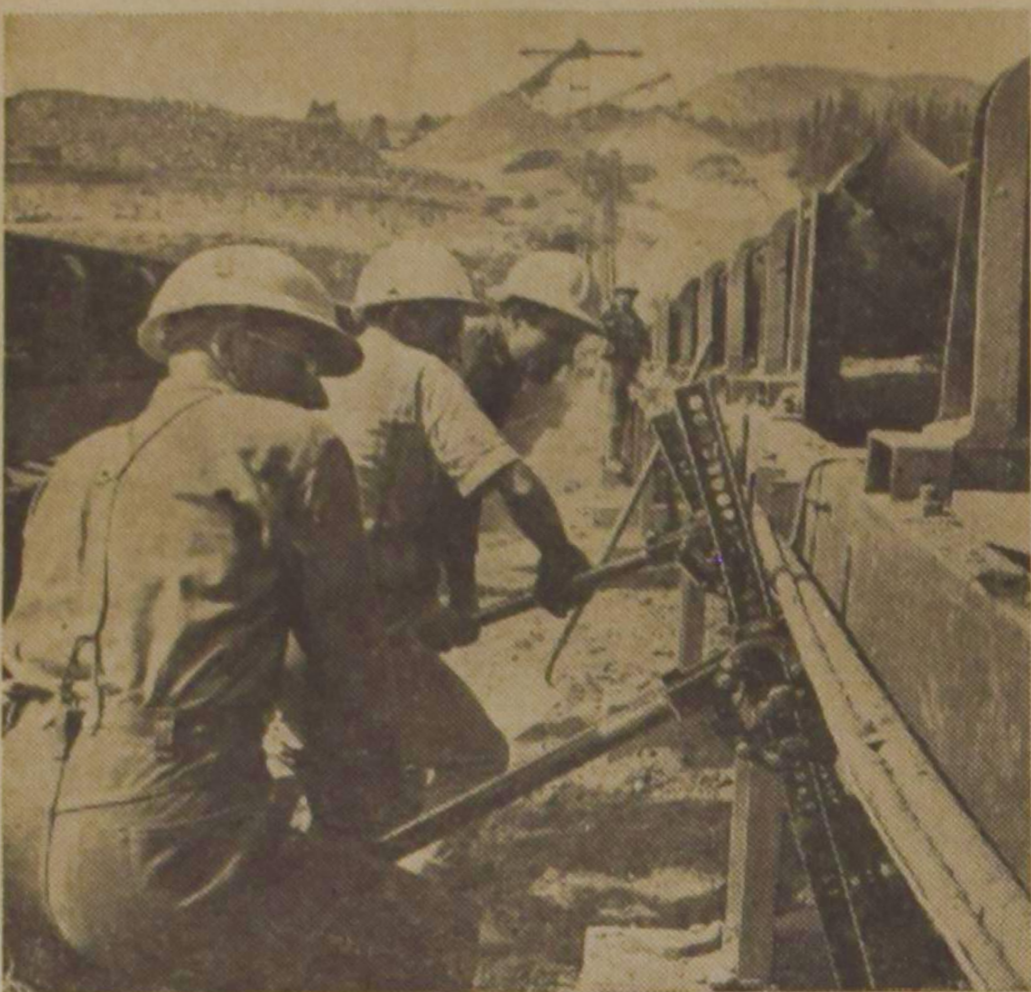
Het is een heel bedrag: $225,000. Het behoeft echter niet in één keer te worden opgebracht. De 'drive' is een plan op lange termijn, zodat men niet elk jaar opnieuw een actie behoeft te voeren. Binnen een termijn van drie tot vier jaar hoopt men de $225,000 bijeen te hebben. Regeren is vooruitzien, zegt het hollandse spreekwoord en dit moet ook worden toegepast op het beheer van een christelijke school.

Ongetwijfeld vraagt het offers en veel inspanning, maar een christelijke middelbare school is onontbeerlijk, indien wij onze jongeren willen voorbereiden om als christenen hun taak in de maatschappij uit te oefenen.

Terecht wordt in een schrijven aan de medewerkers van de actie er op gewezen dat een christelijke school niet **alleen** ten doel heeft om de kinderen te **beschermen** voor niet-christelijke invloeden — hoe belangrijk dit vandaag ook is! — maar eveneens om de jongeren voor te bereiden voor een maatschappij waar christelijke waarden en een bijbelse levensbeschouwing tot het verleden gaan behoren, zodat de jongeren met vragen krijgen te worstelen waarvan de ouders niet het flauwste idee hebben. De ouders zullen dan ook herhaaldelijk de vragen van hun kinderen niet kunnen beantwoorden. Op catechisatie kan al evenmin tijd worden besteed aan de vragen die buiten het onmiddellijke terrein van de kerk liggen. De christelijke school vervult in onze tijd daarom zo'n uitermate belangrijke functie. Ook al vraagt het offers, men brengt een offer voor eigen kinderen, de toekomst van de kerk en de christelijke gemeenschap.

De Portage Mountain Dam

Aan de Peace River in British Columbia wordt 500 mijl ten noorden van Vancouver een enorme dam opgeworpen. Een hoeveelheid van 60 miljoen kubieke yard (108 miljoen ton) grint, zand en stenen wordt via de 15,000 ft lange en 66 inch wijde lopende band naar een plaats gebracht, waar enorme vrachtwagens met een capiciteit van 100 ton het grint, zand en stenen naar de plaats, waar de dam wordt gebouwd, vervoeren.

Inmiddels heeft men reeds een 'kelder' van 890 ft lang en 100 ft hoog gegraven, 500 ft onder de begane grond, om als electrische centrale te worden gebruikt, waar turbines door de druk van het water zullen worden voortbewogen om Brits Columbia te voorzien van 2,300,000 kilowatt electriciteit. Eveneens zal er een 500,000 volt transmissie kabel worden aangelegd dat zich dan 574 mijl uitstrekt naar het Brits Columbia Lower Mainland.

Dit plan verschaft aan 2,500 man werk en zal meer dan 10 miljoen dollar kosten.

Wij lazen voor U !

"HET LICHT SPRINGT OP ROOD", door C. Kray Sijsma, uitg. Kok N.V.

Dit is het vierde deel in de serie, die begon met "Ik ga de weg". Als onderwerp hebben deze boeken de ups-and-downs van kunstschilder Jaap Verdongen en zijn gezin. In dit deel hebben zijn kinderen juist tot aan de jongste — Jaap Junior, ook met een baardje — de trouwlustige leeftijd bereikt. Maar door welke perikelen moeten deze jongelui zich worstelen, voordat ze de veilige haven van het huwelijk kunnen inzeilen! Dat is niet mis, er komt zelfs een poging tot zelfmoord bij te pas. Door alles is bovendien nog de geschiedenis geweven van een zwerver, die zich verrassend — we zouden hier zeggen "conveniently" — ontpopt.

Voor onze dames, die een uurtje over hebben, is dit een gezellig boek. Mevr. Kray-Sijsma heeft een vlotte stijl van schrijven. Maar verder kan mijn aanbeveling niet gaan. Het verhaal bevat teveel opzettelijkheden, terwijl de "christelijke toets" zwaar is aangebracht. Een en ander doet denken aan de Kerstpresentjes uit onze zondagsschooljaren. Niet het gebruik van modewoorden maakt een boek modern! Dat doet slechts de geest, waarin het geschreven is.

T.V.A.

Wie het onderste uit de kan wil hebben ...

Dit bekende spreekwoord kan op de vakverenigingen in Amerika worden toegepast, want in de onlangs gehouden verkiezingen zijn niet overal 'hun' mannen gekozen. Een slecht georganiseerde campagne kan hiervan de oorzaak niet zijn. De C.O.P.E. (Committee on Political Education) heeft voor deze verkiezingen ongeveer $1.000.000 uitgetrokken, $200.000 meer dan in 1962. Het mocht echter niet baten, want de uitslag wijst uit dat in vergelijking met de verkiezingen van 1962 toen 72% van de C.O.P.E. kandidaten voor de 'Senate', 60% voor de 'House' werden gekozen, terwijl in november jl. 50% voor de 'Senate', 54% voor de 'House' en slechts 31% voor 'governor' werden gekozen. Hieruit blijkt dat de 'unions' niet de oppermachtige bazen zijn die iederen maar naar hun hand kunnen zetten en stakingen kunnen organiseren die de onschuldige Amerikaanse burgers veel last bezorgen. Bij het stemmen blijken deze slachtoffers nog een wapen in handen te hebben om de vakverenigingen een deuntje lager te doen zingen. Bovendien blijkt hieruit dat de leiders hun leden niet meer kunnen dirigeren wie ze stemmen moeten. De 'rank en file' schijnt niet langer in het gareel te willen lopen van de grote bazen, die menigmaal van de contributie van de leden mooi weer spelen.

De vakverenigingen kregen in de verkiezingen het lid op de neus.

Uw vrienden waarderen een abonnement op Calvinist-Contact!

Zendt ons onderstaand formulier met betaling en nog vóór Kerstmis ligt C.C. bij hun op tafel.

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma.
De hoofdpersonen in dit boek zijn een vader, die een kruidenierszaak bezit, en zijn zoon, die de opvolger zal worden. Er ontstaat een conflict tussen vader en zoon. De vader wil de zaak op dezelfde voet voortzetten, maar de zoon wil de zaak uitbreiden en vernieuwen. Tenslotte geeft de vader toe, maar even daarna sterft de zoon.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.